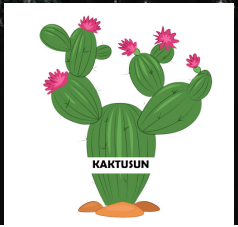
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

STEPHEN KING

YÜKSELİŞ

ÇEVİRMEN **AHMET BİRSEN**

inka

"Bu şaşılacak derecede tatlı ve epey melankolik romanında King, tuhaf koşulların insanları nasıl bir araya getirebileceğine dair esrarengiz ve büyüleyici bir masal kaleme alıyor... King'in bu dokunaklı anlatısı küçük kasabalara, büyüye, doğru şeyi yapmanın neşe ve zorluklarına dair hikâyeleri sevenler için kusursuz bir yapıt."
Publishers Weekly

"Stephen King'in, eserleriyle okuyucusunun zihnini, bedenini ve ruhunu etkileme yeteneği öylesine güçlü ki her seferinde bunun kolay olduğunu düşünüyorsunuz."
USA Today

"King'in eserleri iyimserlikle, kederle ve yaşamın yanıtsız sorularına dair yanıt arayışlarıyla dolu."
Pittsburgh Post-Gazette

ISBN: 978-605-70664-2-8
9786057066428

inka

inka

STEPHEN KING

YÜKSELİŞ

Çeviren: Ahmet Birsen

inka

Yükseliş
Stephen King

Orijinal Adı | *Elevation*

İnka Kitap | 13 | Edebiyat
Çeviren | Ahmet Birsen
Yayına Hazırlayan | Ahmet Öz
Kapak | Murat Özgül
Sayfa Düzeni | Tülay Malkoç

1. Baskı | Şubat 2022 (5000 adet)

ISBN | 978-605-70664-2-8

Copyright © 2018 by Stephen King
Illustrations © Mark Edward Geyer

Türkçe Yayın Hakkı © İnka Kitap, 2021

Türkçe Çeviri Hakkı © Ahmet Birsen, 2021

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla devralınmıştır..

Bu eser, yazar ve yazarın temsilcisi The Lotts Agency Ltd. ile yapılan anlaşmaya istinaden yayınlanmıştır.

İNKA KİTAP
Osmanağa Mah. Halil Ethem Sok.
Yeğiner İş Merkezi A Blok No:32/28 Kadıköy/İstanbul
Tel: 0216 337 00 09
Yayıncı Sertifika No: 44966
inkakitap@gmail.com

Baskı ve Cilt | Vizyon Basımevi
Matbaa Sertifika No: 52098

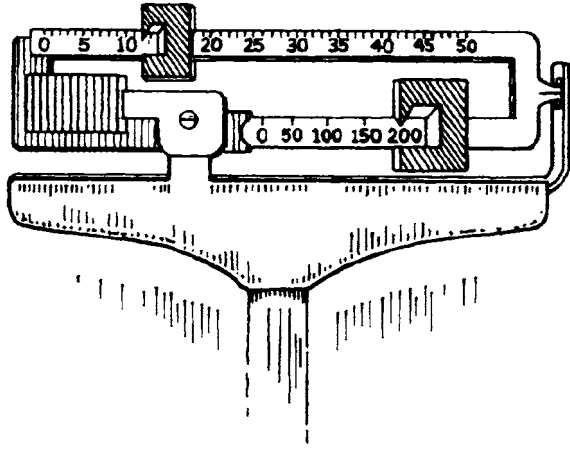
Bu kitabın bütün hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın kısmen ya da tamamen ve hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Richard Matheson'ın anısına...

YÜKSELİŞ

I. BÖLÜM

Zayıflamak

SCOTT CAREY, Bob Ellis'in dairesinin kapısını çaldı, Bob Ellis ise (beş yıl önce emekli olmasına rağmen Highland Acres'ta herkes hâlâ ona Doktor Bob derdi) onu içeri buyur etti. "Gel bakalım Scott. Vaktinde geldin, saat tam 10. Evet, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Scott, önünde büyümekte olan hafif göbeği ve ayaklarındaki uzun çoraplarıyla 1.93 boyunda iriyarı bir adamdı. "Emin değilim. Önemli bir şey değil herhalde, ama... Bir sıkıntım var. Umarım ciddi bir şey değildir, gerçi olabilir de."

"Kendi doktorunla bile konuşmak istemeyeceğin türde bir şey mi?" Ellis yetmiş dört yaşındaydı; gümüş rengi seyrek saçları ve tenis kortunda onu pek de yavaşlatmayan hafif bir aksaklığı vardı. Scott'la da tenis kortunda tanışıp arkadaş olmuşlardı. Çok sıkı fıkı değillerdi belki, ama yine de arkadaştılar.

"Aslında doktoruma gidip check-up yaptırdım," dedi Scott, "geç bile kalmıştım. Kan ve idrar tahlilleri, prostat muayenesi, yapılması gereken ne varsa yapıldı. Her şeye bakıldı. Kolesterol biraz yüksek ama yine de sınırın üzerinde değil. Asıl korktuğum diyabetti. Google Hazretlerine göre de durum böyleydi."

Tabii kıyafetleri öğrenene kadardı bu. Kıyafet meselesinin ne tıbbi ne başka türlü web sitelerinde bahsi geçmiyordu. Giyinişinin diyabetle hiçbir ilgisi yoktu.

Ellis onu büyük cumbalı bir penceresi bulunan oturma odasına davet etti; Castle Rock kasabasının Fourteenth Green manzaralı bu dairesinde karısıyla birlikte yaşıyordu. Doktor Bob ara sıra round oyunları oynasa da genellikle tenise düşkündü. Asıl golf meraklısı Ellis'in karısıydı, kışları Florida'daki benzer spor odaklı yerlerde yaşamak yerine buraya çapa atmış olmalarının da nedeni buydu Scott'a göre.

"Gözlerin Myra'yı aradıysa," dedi Ellis, "Metodist Kadınlar cemaati toplantısındadır. Yani, büyük ihtimalle

öyledir, ama ilçe komitelerinden birinde de olabilir tabii. Yarın New England Mikoloji Derneğinin toplantısına katılmak için Portland'a gidecek. Bizim hanım ipinden kurtulmuş sandal gibi dolanıyor. Çıkar ceketini de otur, derdini bir dinleyelim."

Aslında ekimin başlarıydı, çok da soğuk sayılmazdı ama Scott North Face marka parkasını sırtına geçirmişti bile. Parkayı çıkarıp kanepeye koyunca cepleri şıngırdadı.

"Kahve içer misin? Çay? İstersen çörek de var."

"Zayıflıyorum," dedi Scott birden. "Temelde derdim bu. Aslında komik tabii. Normalde on küsur yıldır tartıdan uzak durmaya çalışıyorum, zira göreceklerimin çok da meraklısı değilim. Şimdiyse her sabah soluğu tartının başında alıyorum."

"Anlıyorum," dedi Ellis.

Ellis'in tartıdan korkmasına gerek yok tabii, diye düşündü Scott; babaannesinin *ip dolması* diye tabir edeceği adamlardandı. Talihi ters dönmezse bir yirmi yıl daha yaşardı. Belki yüz yaşını bile görürdü.

"Tartıdan kaçma saplantısını anlıyorum, doktorluk yaparken sıkça karşılaştığım bir durumdu. Tabii bunun zıddı da kompulsif tartılma. Genelde bulimik ve anoreksiklerde görülür. Sen bu iki duruma da uymuyorsun aslında." Ellerini sıska baldırlarının arasında kenetleyip öne eğildi. "Emekli olduğumun *farkındasın*, değil mi? Tavsiye verebilirim ama reçete yazamam. Bu durumda tavsiyem de kendi doktoruna gidip ne var ne yoksa anlatman."

Scott gülümsedi. "Korkarım ki doktorum beni testler için hemen hastaneye yatıracaktır. Oysa geçen ay çok bü-

yük bir iş aldım, bir zincir marketin çeşitli web sitelerini tasarlayacağım. Ayrıntı vermeyeyim ama bayağı ballı lokma. Böyle büyük bir iş aldığım için epey şanslıyım. Benim için hem büyük bir atılım olacak hem de Castle Rock'tan taşınmama gerek kalmayacak. Bilgisayar çağının güzelliği de bu."

"Ama hasta düşersen çalışamazsın," dedi Ellis. "Aklı başında adamsın, Scott. Biliyorsun ki kilo kaybı yalnızca diyabetin değil, aynı zamanda kanserin de belirtisidir. Diğer bir sürü şeyin yanında. Kaç kilodan bahsediyoruz?"

"On üç kilo." Scott pencereden dışarı bakıp mavi göğün altındaki yeşil çimenlerde gezen beyaz golf arabalarını izledi. Highland Acres ilçesinin web sitesine yakışır bir manzaraydı. İlçenin bir web sitesi olduğuna emindi (bugünlerde yol kenarında mısır ya da elma satan tezgâhların bile web siteleri vardı), ama tasarlayan kendisi değildi. O artık daha büyük işler yapıyordu. "Şimdilik tabii."

Bob Ellis bir teki bile takma olmayan dişlerini göstererek sırıttı. "Evet epey vermişsin, doğru. Ama sen bu kadarını kaldırabilirsin tahminimce. Cüssene göre tenis kortunda gayet çeviksin, spor salonundaki aletlerde de yeterince vakit harcıyorsun ama çok kilolu olmak yalnızca kalbi değil bütün vücudu riske sokar. Bunu biliyorsundur. Google Hazretlerinden öğrenmişsindir." Bunu söylerken göz devirince Scott gülümsedi. "Şimdi kaç kilosun?"

"Tahmin et," dedi Scott.

Bob güldü. "Panayırda mıyız, hayırdır? Oyuncaklarımız taze bitti."

"Ne kadar süre doktorluk yaptın, otuz beş yıl var mıdır?"

"Kırk iki."

"O zaman mütevazı olmana gerek yok. Binlerce kişiyi binlerce kez gözlerinle tartmışsındır." Scott ayağa kalktı; kot pantolon, pazen gömlek ve eskimiş Georgia Giants marka botlar giymiş, uzun boylu, cüsseli bir adamdı. Web tasarımcısından çok oduncuyu ya da sığır çobanını andırıyordu. "Kaç kiloyum bil bakalım. Kaderimi sonra çizelim."

Doktor Bob 1.93'lük (o botlarla 1.98'lik) Scott Carey'nin her bir santimini profesyonel gözlerle inceledi. Bilhassa kemerin üzerinde çıkıntı yapan göbeğine ve kendisinin artık uzak durduğu bacak presi ve hack squat aletleriyle şişirilmiş uzun baldır kaslarına dikkat kesildi. "Gömleğini aç da bir bakayım."

Scott söyleneni yaptı, üzerinde Maine Üniversitesi Spor Bölümünün arması bulunan gri tişörtü ortaya çıktı. Bob geniş, kaslı, ama çokbilmiş çocukların adam memesi dedikleri yağlı kütleler biriktirmeye başlamış bir göğüs kafesi gördü.

"Tahminim odur ki..." Ellis duraksadı, iddia ilgisini çekmeye başlamıştı. "106 diyorum. Belki 108. Bu da demektir ki zayıflamaya başlamadan önce 122 kiloymuşsun. İtiraf etmeliyim ki o kiloya rağmen tenis kortunda hiç fena değildin. O kadarını tahmin etmemiştim."

Scott bu ay tartıya çıkma cesaretini gösterebildiğine ne kadar sevindiğini anımsadı. Hatta zevkten dört köşe olmuştu. O zamandan beri devam eden istikrarlı zayıflama seyri biraz endişe vericiydi, kabul, ama çok da değil. Endişeyi korkuya dönüştüren aslında kıyafet meselesiydi. Bütün bu kıyafet meselesinin tuhaflığın da ötesinde, tam

bir saçmalık olduğunu anlamak için Google'a danışmanıza gerek yoktu.

Dışarıdan bir golf arabası tıngır mıngır geçti. Arabada biri pembe biri yeşil pantolon giymiş, aşırı kilolu orta yaşlı iki adam vardı. Scott arabadan inip sahayı yürüseler kendilerine iyilik yapmış olacaklarını düşündü.

"Scott?" diye seslendi Doktor Bob. "Orada mısın, nerelere daldın?"

"Buradayım," dedi Scott. "En son tenis oynadığımızda 108 kiloydum. Hatırlıyorum çünkü ilk o vakitler tartıya çıkma cesaretini gösterdim. Birkaç kilo vermenin iyi olabileceğini düşünmüştüm. Üçüncü sette iyice nefes nefese kalıyordum. Ama bu sabah itibarıyla 96 kiloyum."

Yeniden parkasının yanına oturdu (bir daha şıngırdadı). Bob dikkatle süzdü onu. "Bana hiç de 96 kilo gibi görünmedin Scott. Kusura bakma ama ondan daha kilolu gibi görünüyorsun."

"Peki sağlıklı mı?"

"Evet."

"Hasta gibi değil yani?"

"Hayır. En azından ilk bakışta. Ama..."

"Tartın var mı? Kesin vardır. Gel bakalım."

Doktor Bob bir an Scott'ın asıl probleminin kaşlarının ardındaki gri maddede olup olmadığını düşündü. Tecrübelerine göre, kiloları konusunda nevrotik olanlar genelde kadınlardı ama erkeklerde de buna rastlandığı oluyordu. "Haydi bakalım, tartalım. Gel benimle."

Bob onu kitaplıklarla dolu bir çalışma odasına götürdü. Duvarlardan birinde çerçeveli bir anatomi atlası, diğerin-

de bir sürü diploma asılıydı. Scott, Ellis'in bilgisayarıyla yazıcısı arasında duran kâğıt tutacağına baktı. Bob nereye baktığını görünce gülümsedi. Kafatasını masadan alıp ona doğru fırlattı.

"Gerçek değil, plastik. O yüzden düşürürüm diye korkma. En büyük torunumun hediyesi. On üç yaşında, yani zevksiz hediyeler çağı. Buraya gel, bakalım kaç kiloymuşsun."

Köşede kantar biçiminde iki ağırlıklı bir tartı vardı; biri küçük biri büyük olan bu ağırlıklar, çelik yay dengeye oturana dek hareket ettiriliyordu. Ellis tartıya pat pat vurdu. "Şehir merkezindeki ofisimi kapattıktan sonra elde tuttuğum iki şey duvardaki atlasla buydu. Bir Seca, en iyi medikal tartı markasıdır. Karımın hediyesi, yıllar öncesinden; inan bana kimse karımı zevksizlikle ya da cimrilikle suçlayamaz."

"Doğru tartıyor mu?"

"Şöyle diyeyim, on kiloluk bir un çuvalını buna koysam ve dokuz kilo gelse, aldığım markete gider paramı geri isterim. Gerçek kilonu öğrenmek istiyorsan önce botlarını çıkarmalısın. Hem ceketini niye getirdin ki?"

"Görürsün." Scott botlarını çıkarmak bir yana, ceketini de giydi, bu sırada ceplerinden yine şıngırtılar yükseldi. Bugünkünden çok daha soğuk bir günde dahi ona yetecek kalınlıktaki kıyafetleriyle tartıya çıktı. "Hadi bakalım."

Botları ve ceketi de hesaba katabilsin diye Bob denge ağırlığını 113'e kadar getirip sonra yavaş yavaş geri çekmeye başladı. 108'e, 104'e, hatta 100'e getirdiğinde denge çubuğunun ucu hâlâ aşağıyı gösteriyordu, ki bu Doktor Bob'a

imkânsız gibi geliyordu. Ceketle botlar bir yana, Scott Carey'nin kendisi bile bundan daha ağır görünüyordu. Tahmininde birkaç kilo şaşırabilirdi ama *bu* kadar yanılamayacak kadar fazla kilolu insan tartmıştı.

Çubuk, 96 kiloda dengelendi.

"Fena çuvalladım," dedi Doktor Bob. "Bu aleti ayarlatmam lazım."

"Zahmet etme," dedi Scott. Tartıdan inip ellerini ceketinin cebine attı. Her birinden birer avuç bozuk para çıkardı. "Bunları yıllardır antika bir lazımlıkta biriktiriyorum. Nora gittiğinde neredeyse ağzına kadar doluydu. Her bir cebimde en az iki-iki buçuk kilogram, hatta belki daha fazla ağırlık var."

Ellis hiçbir şey söylemedi. Dondu kaldı.

"Şimdi neden Doktor Adams'a gitmek istemediğimi anlıyor musun?" Scott elindeki bozuklukları şıngırtadarak cebine geri boşalttı.

Ellis kendini toparladı. "Şunu iyice bir netleştirelim. Evde de aynı kiloda mı çıkıyorsun?"

"Tamı tamına. Bendeki Ozeri marka bir baskül, belki bu bebek kadar iyi olmayabilir ama doğruluğunu test ettim. Şimdi izle. Genelde striptiz müziği eşliğinde soyunmaktan hoşlanırım ama kulüpteki soyunma odasında birbirimizi çıplak gördüğümüze göre, müziksiz de soyunurum herhalde."

Scott parkasını çıkarıp sandalyenin arkasına astı. Sonra Doktor Bob'un masasından önce sağ sonra sol eliyle destek alarak botlarını çıkardı. Sonra da gömleğini. Kemerini çözüp pantolonunu çıkardı, tişörtü, boxer'ı ve çoraplarıyla kaldı.

"Bunları da çıkarırdım ama," dedi, "yeterince soyundum sanırım. Çünkü, beni korkutan şey de bu. Kıyafet meselesi. İşte bu yüzden kendi doktorumla değil de, ağzını kapalı tutabilecek bir dostla konuşmak istedim." Yerdeki botlarla giysilere, sonra da sarkık cepleriyle parkasına işaret etti. "Sence bütün bunlar kaç kilo geliyordur?"

"Bozukluklarla birlikte mi? En az 6 buçuk. Hatta belki 8. Tartalım mı?"

"Gerek yok," dedi Scott.

Yeniden tartıya çıktı. Ağırlıkları oynatmaya gerek kalmadı. Çubuk 96'da dengelendi.

***

SCOTT giyininceye birlikte oturma odasına geri döndüler. Doktor Bob Woodford Reserve viskisinden ufak birer kadeh doldurdu, saat henüz sabahın onu olmasına rağmen Scott itiraz etmedi. Tek yudumda bitirdiği viski midesinde ferahlatıcı bir yanma yarattı. Ellis viskinin kalitesini test edercesine kuş gibi iki minik yudum aldı, kalanı başına dikti. "Bu mümkün değil, sen de biliyorsun," dedi boş bardağı sehpanın üzerine bırakırken.

Scott başını salladı. "Doktor Adams'la bu yüzden konuşmak istemedim."

"Çünkü sisteme düşerdi," dedi Ellis. "Kayıtlara geçerdi. Üstelik sorunu tespit edebilmek için testler yaptırmanda ısrarcı olurdu."

Açık olarak söylemese de Scott *ısrar* kelimesinin hafif kaçacağını düşündü. Doktor Adams'ın muayenehanesini

düşündüğünde gözünde canlanan şey daha çok bir *gözaltıydı*. Bu yüzden çenesini kapalı tutup emekli doktor arkadaşına danışmaya karar vermişti.

"108 kilo *görünüyorsun*," dedi Ellis. "Sen de kendini o kadar mı hissediyorsun?"

"Tam değil aslında. Sanki... hmmm... 108 kiloyken daha *ağırcanlı* gibiydim. Belki böyle bir kelime yoktur ama ancak böyle tarif edebiliyorum."

"Bence yerinde bir kelime," dedi Ellis, "sözlükte olup olmaması fark etmez."

"Yalnızca fazla kilolu olmak değil mesele, gerçi öyleydim ama. Hem o, hem yaş, bir de..."

"Boşanma?" diye nazikçe –tabii Doktor Bob üslubunda– sordu Ellis.

Scott iç geçirdi. "O da var elbette. Hayatıma gölge düşürdü. Şimdi daha iyi, daha *iyiyim*, ama yine de geçip gitmiş değil. O konuda yalan söylemeyeceğim. Öte yandan fiziksel olarak kötüleşmedim hiç, haftada üç kez antrenman yapıyordum, üçüncü sete kadar da nefessiz kalmıyordum, ama biliyorsun, ağırcanlıydım işte. Şimdi öyle değil, en azından o kadar değil."

"Daha mı enerjiksin?"

Scott düşündü ve başını salladı. "Tam öyle değil. Sanki sahip olduğum enerji daha uzun süre dayanıyor."

"Rehavet? Yorgunluk?"

"Yok."

"İştah kaybı?"

"Öküz gibi yiyorum."

"Bir sorum daha var, kusura bakma ama sormak zorundayım."

"Sor. İstediğini sorabilirsin."

"Benimle alay etmiyorsun, değil mi? Bu ihtiyar hekimi dalgaya alıyor olmayasın?"

"Kesinlikle hayır," dedi Scott. "Herhalde böyle bir şeyle karşılaşıp karşılaşmadığını sormama gerek yok, ama en azından böyle bir vaka duyduğun oldu mu?"

Ellis başını salladı. "Ben de senin gibi dönüp dolaşıp kıyafetlere takılıyorum. Bir de cebindeki bozukluklara."

Aramıza hoşgeldin, diye düşündü Scott.

"Kimse giyinikken ve soyunukken aynı kiloda çıkmaz. Yerçekimi kadar kesin bir şey bu."

"Benimki gibi vakalar olup olmadığını araştırabileceğin bir tıbbi web sitesi var mı? Ya da en azından benzer vakalar?"

"Var tabii, araştıracağım ama baştan söyleyeyim, seninki gibi bir vaka bulamayacağız." Ellis tereddüde kapıldı. "Bu yalnızca benim deneyimlerime değil, *insan* deneyimlerine aykırı. Ahh, söylemek zorundayım ki, bu imkânsız. Yani senin tartın da benimki de doğruysa... ama aksine inanmak için de bir gerekçem yok. Ne oldu sana Scott? Esbabımucibesi nedir? Radyasyona mı maruz kaldın, nedir? Tedavülden kalkmış böcek ilacı mı soludun? Düşün bakalım."

"*Zaten* düşündüm. Aklıma gelen hiçbir şey yok. Ama kesin olan şu ki, seninle konuşmak iyi geldi. Oturup hiçbir şey yapmamaktansa." Scott ayağa kalkıp ceketini aldı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve. Halletmem gereken web siteleri var. Büyük bir iş. Yine de söylemem gerek, eskisi kadar da büyük gelmiyor artık."

Ellis onu kapıya kadar geçirdi. "İstikrarlı bir kilo kaybı olduğunu söylemiştin. Yavaş ama istikrarlı."

"Doğru. Günde yarım kilo civarı."

"Ne kadar yesen de böyle mi?"

"Aynen," dedi Scott. "Peki devam ederse?"

"Etmeyecek."

"Nasıl emin olabilirsin ki? İnsan deneyiminin ötesinde bir şey olduğuna göre?"

Doktor Bob'un buna verebileceği bir cevabı yoktu.

"Bu konuda çeneni kapalı tut Bob. Lütfen."

"Beni gelişmelerden haberdar edeceğine söz verirsen olur. Endişelendim."

"Haberdar edeceğim."

Sundurmada yan yana durup dışarıya baktılar. Güzel bir gündü. Doğa en güzel günlerini yaşıyordu, tepeler capcanlı renklere bürünmüştü. "Haşmetliyle saçma arası bir manzara," dedi Doktor Bob, "senin sokağın yukarısındaki restorancı hanımlarla aran nasıl? Duyduğuma göre, bazı sorunlar yaşamışsın."

Scott, Bob Ellis'e bunu nereden duyduğunu sorma zahmetine girmedi; Castle Rock küçük bir kasabaydı, laf hızlı yayılırdı. Hele bir de bu emekli doktorun karısı her tür kasaba ve kilise komitesinde etkinse laf daha da hızlı yayılmış olmalıydı. "Bayan McComb ve Donaldson onlara hanım dediğini duysalar seni kara listeye alırlar. Ayrıca yaşadığım sıkıntıyı düşünecek olursak umurumda bile değiller."

***

BİR saat sonra Scott kasaba sınırlarının dışında, Castle View'daki üç katlı güzel evinin çalışma odasında oturuyordu. Aslında kendini rahat hissetmeyeceği kadar pahalı bir yerdi ama Nora burayı istemişti, Scott ise Nora'yı. Artık Nora Arizona'daydı, Scott ise ikisi için bile büyük sayılacak bu evde tek başına kalmıştı. Bir de kedi tabii. Bill'i geride bırakmak Nora'ya kendisini bırakmaktan daha zor gelmiştir diye düşünüyordu. Scott bunun biraz kahpece olduğunun farkındaydı ama gerçek genelde öyledir.

Ekranın ortasında büyük harflerle HOCHSCHILD-KOHN 4. SİTE TASLAK MATERYALLERİ yazıyordu. Hochschild-Kohn onun iş yaptığı zincir mağaza değildi gerçi, üstelik kırk küsur yıldır kapalıydı ama bu kadar büyük bir iş söz konusu olunca hacker'lara dikkat etmenin zararı olmazdı. Bu yüzden takma isim kullanıyordu.

Scott metne çift tıklayınca, Hochschild-Kohn'a ait eski zamanlardan kalma bir mağazanın fotoğrafı belirdi (daha sonra bunun yerine, onu işe alan gerçek firmaya ait çok daha modern bir bina gelecekti). Altında ise şöyle yazıyordu: *Siz ilham getirin, gerisini biz getiririz.*

İşi kabul etmesini sağlayan da bu sallamasyon slogandı. Tasarım yetenekleri bir şeydir, ilham ve ustaca mottolar ayrı bir şey; hele bunlar bir araya geldi mi, tadından yenmez artık. Özel biriydi *o*; özel olduğunu kanıtlamak için de bir şans geçmişti eline ve bu şansı en iyi biçimde kullanmaya kararlıydı. Nihayetinde bir reklam ajansıyla çalışabilirdi, bunu anlıyordu, ajanstakiler de onun çizgisini ve grafiklerini kurcalayıp dururdu; ama o sloganın olduğu gibi kalması gerektiğini düşünüyordu. Temel fikirlerinin çoğu

da değişmeden kalabilirdi. Bir grup New Yorklu züppenin hakkından gelecek kadar sağlamdı hepsi.

Tekrar çift tıkladı ve ekranda bir oturma odası belirdi. Tamamıyla boştu oda; aydınlatma aksesuarı bile yoktu. Dışarısı, Myra Ellis'in pek çok kez golf oynadığı Highland Acres golf sahasını yeşillendiren çimenlerle kaplıydı. Hatta Myra dörtlü oyunlarına birkaç kez Scott'ın –şimdi Flagstaff'ta yaşayan ve muhtemelen golf oynamaya devam eden– eski eşini de dahil etmişti.

Bill D. Cat içeri girdi, miskince miyavladı, Scott'ın bacağına sürtündü.

"Yemek birazdan," diye mırıldandı Scott. "Birkaç dakika bekle." Sanki kedinin belirli bir dakika ya da zaman algısı varmış gibi.

Sanki benim var, diye düşündü Scott. Zaman görünmezdir. Ağırlığın aksine.

Yine de doğru değildi belki de bu. Ağırlığı hissedebilirsiniz, doğru; mesela çok ağır bir şey taşımak sizi *hantallaştırır*, ama ağırlık da tıpkı zaman gibi temelde insan yapımı değil midir? Bir saatteki akrep ve yelkovan, tartıdaki numaralar; bunlar görünür etkileri olan görünmez güçleri ölçmeye çalışmanın araçlarından ibaret değil midir sadece? Basit insanların, gerçek addettikleri şeylerin ötesindeki bazı büyük gerçeklikleri kuşatmaya yönelik anlamsız girişimi değil de nedir bu?

"Boşver gitsin, kafayı sıyıracaksın."

Bill yine miyavladı, Scott dikkatini tekrar bilgisayar ekranına verdi.

Bomboş oturma odasının üstünde *Kendi Tarzını Seç!* ifadesinin yer aldığı bir arama kutusu vardı. Scott kutucuğa *Eski Amerika* yazdı ve ekrana canlılık geldi; bir anda değil tabii, yavaşça; sanki her bir mobilya titiz bir müşterinin eliyle seçiliyor da manzara öyle tamamlanıyormuş gibi: sandalyeler, bir kanepe, duvar kâğıdıyla değil de desenli şablonla boyanmış pembe duvarlar, bir Seth Thomas duvar saati, yerde el yapımı küçük bir kilim. İçinde küçük ve iç ısıtan bir ateşin alazlandığı bir şömine. Başüstü müştemilatı gaz lambasını tahta tekerleğe tutturuyor. Tüm bunlar Scott'ın beğenilerinin biraz dışındaydı, ama iş yaptığı satıcılar hepsini sevmiş ve potansiyel müşterilerin de seveceğini Scott'a garanti etmişlerdi.

Bir tuşa basıp küçük bir salonu, yatak odasını, çalışma odasını Eski Amerikan mobilyalarıyla döşeyebilirdi. Ya da arama kutucuğuna dönüp tüm bu sanal-gerçeklik odalarını Kolonyal, Garnizon, Zanaatkâr veya Kulübe tarzlarında döşeyebilirdi. Ancak bugünün işi Queen Anne tarzı mobilyalardı. Scott dizüstü bilgisayarını açtı ve vitrin mobilyalarını seçmeye başladı.

Kırk beş dakika sonra Bill, daha yoğun bir ısrarla sürtünüp miyavlayarak, geri geldi.

"Tamam, tamam," dedi Scott, ayağa kalktı. Mutfağa yöneldi, Bill D. Cat kuyruğu yukarıda öncülük yapıyordu. Bill'in adımlarında kedicil bir canlılık vardı ve Scott kendini böyle canlı hissetmediği için lanet okudu.

Friskies marka kedi mamasını Bill'in kâsesine boşalttı, kedi mamayı mideye indirirken, Selby berjer koltuklarına, Winfrey kanepelerine, Houzz şifonyerlerine ve tüm o Queen Anne

tarzı meşhur ayaklı mobilyalara dönmeden önce, az da olsa temiz hava almak için verandaya çıktı. Cenaze evinde göreceğiniz türden mobilyalar bunlar, diye düşündü; hafif gibi görünmeye çalışan ölü gibi ağır zıkkımlar, ama zevkler ve renkler tartışılmaz ne de olsa.

"Hanımların", ki bu Doktor Bob'un deyimiydi, garaj yolundan çıkıp View Drive yönüne döndüklerini görecek kadar zamanı oldu. Uzun bacakları minicik şortlarının altında sere serpeydi; Deirdre McComb mavi, Missy Donaldson kırmızı bir şort giymişti. Üstlerinde merkezdeki Carbine caddesinde işlettikleri restoranlarının ambleminin basılı olduğu birbirinin aynısı tişörtler vardı. Peşlerinde de neredeyse birbirlerinin aynısı olan boxer cinsi köpekleri; Dum ile Dee.

Doktor Bob'un Scott giderken söyledikleri (muhtemelen görüşmelerini daha havadan sudan bir mevzuyla sonlandırmak istemişti), yani Scott'ın restoran işletmecisi hanımlarla yaşadığı ufak sorun, şimdi kafasında dönüp duruyordu. Böyle bir sorun yaşadığı doğruydu. Şiddetli bir ilişki problemi ya da gizemli bir kilo kaybı problemi değildi nihayetinde; daha çok dudağınızın üzerindeki bir türlü geçmek bilmeyen uçuk gibiydi. Deirdre o daimi ve üstünlük taslayan belli belirsiz gülümsemesiyle tam bir dallamaydı; sanki içinden hep *Tanrım bana şu salaklarla uğraşacak sabrı ihsan eyle* der gibiydi.

Scott ani bir kararla ve aceleyle (koridora boylu boyunca uzanmış yatan Bill'in üstünden zarifçe sıçrayarak) çalışma odasına dönüp tabletini kaptı. Tekrar verandaya çıktı, kamera uygulamasını açtı.

Veranda paravanla kaplıydı, bu da onun fark edilmesini zorlaştırıyordu; gerçi kadınların ona dikkat ettiği falan yoktu. Ortak bir ritimle hareket eden parlak beyaz ayakkabıları ve salınan atkuyruklarıyla, Drive yolunun karşı tarafında omuz omuza koşuyorlardı. Köpekler (tıknaz ama hâlâ genç ve epey atletiklerdi) ağırbaşlı adımlarla onları izliyordu.

Scott bu köpek mevzusuyla ilgili konuşmak üzere hanımların evini iki kez ziyaret etmişti, iki seferde de Deirdre'yle muhatap olmuştu ve Deirdre köpeklerinin Scott'ın çimlerine hacet yaptığını hiç de sanmadığını söylerken, o da kadının üstünlük taslayan belli belirsiz gülümsemesine sabırla tahammül göstermişti. Deirdre'ye göre arka bahçeleri çitle çevriliydi ve köpekler her gün dışarı çıkarıldıklarında da ("Dee ve Dum, Missy'yle yaptığımız günlük koşularda daima bize eşlik eder") *gayet* uslu davranıyordu.

"Bence kedimin kokusunu alıyorlar," demişti Scott. "Bölge işaretleme işleri işte. Bunu anlıyorum, koşarken köpeklere tasma takmak istememenizi de anlıyorum, ama geri dönerken çimlere bir göz atarsanız, hatta kontrol sağlarsanız minnettar olurum."

"*Kontrol* sağlamak?" dedi Deirdre, dudağındaki tebessüm bir an bile kaybolmuyordu. "Bana biraz militarist bir tabir gibi geldi, belki de sadece bana öyle gelmiştir."

"Siz istediğiniz tabiri kullanın."

"Bay Carey, dediğiniz gibi gerçekten de köpekler çimlerinize *hacet yapıyor* olabilir, ama onlar *bizim* köpeklerimiz değil. Belki de sizin derdiniz başkadır, ne dersiniz?

Eşcinsel evliliklere karşı bir önyargı besliyor olabilir misiniz?"

Scott nerdeyse gülecekti; Trumpçı mânâda bile kötü bir diplomasi olurdu bu. "Alakası yok. Köpeklerinizden biri tarafından bahçeme bırakılmış sürpriz hediyenin üstüne basmak istememek yönünde bir önyargı söz konusu sadece."

"Güzel sohbetti," dedi Deirdre, yüzünde hâlâ o gülümseme vardı (belki umduğu gibi çıldırtıcı bir gülümseme değildi, ama kesinlikle sinir bozucuydu), kibarca ama kararlılıkla kapıyı Scott'ın yüzüne kapadı.

Günlerden beri ilk kez şu gizemli zayıflama sorunu zihninden uzaklaşmıştı; Scott, hoplaya zıplaya onları takip eden köpekleriyle birlikte kendine doğru koşar adım yaklaşan iki kadını izledi. Deirdre ve Missy koşarken bir yandan sohbet ediyor, bir şeylere gülüşüyordu. Kızarmış yanaklarından sağlık fışkırıyordu. İkisi arasında en iyi olan koşucu açık ara McComb'du ve belli ki eşi geride kalmasın diye bilerek yavaşlıyordu. Köpeklerine zerre kadar dikkat etmiyorlardı ama bu da pek ihmal sayılmazdı; View Drive'da pek trafik olmazdı, hele gün ortasında hiç olmazdı. Scott, köpeklerin yoldan uzaklaşmamak konusunda istikrarlı davrandıklarını kabul etmeliydi. En azından bu konuda iyi eğitimliydiler.

Bugün yakalayamayacağız, diye düşündü. Hazırlık yaparsanız asla yakalayamazsınız zaten. Bayan McComb'un suratındaki sırıtışı bir anlığına bile kesmek epey keyif verici olurdu yine de...

Derken oldu. Önce köpeklerden biri yoldan çıktı, sonra diğeri onu takip etti. Dee ve Dum, Scott'ın çimlerine doğruca koşup yan yana çömeldiler. Scott tabletini kaldırdı ve hızlıca üç fotoğraf çekti.

***

AYNI akşam, spaghetti carbonara ve koca bir dilim çikolatalı cheesecake'ten oluşan akşam yemeğini mideye indirdikten sonra Scott, Ozeri marka tartısına çıktı; son zamanlarda alışkanlık edindiği üzere her şeyin nihayet yoluna gireceğine dair bir umut taşıyordu. Ama öyle olmadı. Az önce silip süpürdüğü onca yemeğe rağmen Ozeri 95 kiloya indiğini söylüyordu.

Bill kuyruğunu özenle patilerinin etrafına sarmış, kapağı kapalı klozetin üzerine oturmuş halde onu izliyordu. "Eh, elden ne gelir, öyle değil mi? Nora'nın şu toplantılarından döndüğünde her zaman dediği gibi, hayatımızı kendimiz belirleriz ve kabullenmek her şeyin anahtarıdır," dedi Scott.

Bill esnedi.

"Ama aynı zamanda değiştirebildiklerimizi değiştiririz, değil mi? Sen eve göz kulak ol. Ben bir ziyarette bulunacağım."

iPad'ini alıp McComb ve Donaldson'ın Holy Frijole'yi açtıklarından bu yana son sekiz küsur aydır birlikte yaşadıkları restore edilmiş çiftlik evine kadar dört yüz metre boyunca koştu. Onların rutinlerini, tam da insanların geliş gidiş saatlerini takip eden münasebetsiz bir komşu gibi,

gayet iyi biliyordu; Deirdre'yi yalnız yakalamak için harika bir zamandı. Missy restoranın şefiydi, akşam yemeğini hazırlamak üzere genellikle üç gibi evden çıkardı. En bilinen ortak olan Deirdre beş gibi geliyordu. Scott onun hem evde hem de iş yerinde sözü geçen asıl kişi olduğunu düşünüyordu. Missy Donaldson dünyaya korku ve hayret karışımı hislerle bakan tatlı bir ufaklık izlenimi yaratıyordu onda. Daha çok korkuyla baktığını tahmin ediyordu Scott. McComb, kendini Missy'nin hem partneri hem de koruyucusu olarak mı görüyordu? Belki de. Muhtemelen.

Merdivenleri çıkıp kapıyı çaldı. Zil sesiyle birlikte Dee ve Dum arka bahçeden havlamaya başladılar.

Deirdre kapıyı açtı. Hatlarını ortaya çıkaran hoş bir elbise vardı üzerinde; resepsiyonda durup konukları masalarına yönlendirirken son derece göz alıcı görünürdü kuşkusuz. En etkileyici yanı, köşelerden hafifçe yukarı kalkık, yeşile kaçan gri renkteki büyüleyici gözleriydi.

"Ah, Bay Carey," dedi. "Sizi görmek ne hoş." Oysa yüzündeki gülümseme, sizi görmek ne kadar da *sıkıcı* diyordu adeta. "Sizi içeri davet etmek isterdim ama restorana gitmem gerek. Bu akşam epey rezervasyonumuz var. Şu meşhur güz dönümü yoğunluğu, bilirsiniz."

"Sizi çok tutmayacağım," dedi Scott kendine has gülümsemesiyle. "Size şunu göstermek için uğramıştım." iPad'ini iyice kaldırdı ki Deirdre, Dee ve Dum'ın ön bahçesinde çömelip beraberce sıçmalarını hakkıyla görebilsin.

Kadın fotoğraflara uzun uzun bakarken gülümsemesi kayboldu. Bunu görmek Scott'a beklediği kadar çok haz vermemişti.

"Pekâlâ," diyebildi en sonunda. Sesindeki yapay canlılık kaybolmuştu. Bu olmayınca sesi yorgun ve olduğundan yaşlı çıkıyordu, sanki otuz yaşındaymış gibi. "Siz kazandınız."

"Mesele kazanmak değil, ciddiyim." Bunu der demez, insanların bir cümlenin sonuna *ciddiyim* ifadesini eklediklerinde dikkatli olmak gerektiğini söyleyen hocası geldi Scott'ın aklına.

"Derdinizi anladım öyleyse. Şimdi gelip alamam, Missy de zaten işte, ama restoranı kapattıktan sonra gelirim. Bahçe lambanızı açık bırakmanıza bile gerek yok. Şeyi... kabahati... sokak lambasının ışığında da görürüm herhalde."

"Hiç gerek yok." Scott kendini biraz acımasız hissetmeye başlamıştı. Hatta biraz da haksız. *Siz kazandınız*, demişti kadın. "Ben zaten kaldırdım. Benim derdim sadece..."

"Neymiş derdiniz? Dışkıyı getirip üstüme atmak mı? Amacınız buysa, tebrikler, başardınız. Bundan böyle Missy'le parkta koşacağız. Bizi belediyeye şikâyet etmenize gerek kalmayacak. Teşekkürler, iyi akşamlar." Kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Bir saniye," dedi Scott. "Lütfen bekleyin."

Yarı kapalı kapıdan ifadesiz bir yüzle ona baktı kadın.

"Bir parça köpek kakası yüzünden hayvan denetleme memuruna başvurmak aklımın ucundan bile geçmemişti Bayan McComb. Bakın, ben iyi komşular olalım istiyorum. Benim tek sıkıntım beni terslemenizdi. Ciddiye almamanız yani. İyi komşular böyle davranmaz. En azından burada böyle."

"Biz iyi komşuların nasıl *davrandığını* gayet iyi biliyoruz," dedi. "Bilhassa *burada*." Üstünlük taslayan belli belir-

siz gülümsemesi geri gelmişti, yüzünde bu ifadeyle kapıyı kapattı. Kapı kapanmadan hemen önce Scott kadının gözlerinde sanki bir gözyaşı parıltısı seçer gibi olmuştu.

Tepeden inerken, biz iyi komşuların nasıl davrandığını gayet iyi biliyoruz, diye düşündü Scott. Ne demek istemişti ki?

***

DOKTOR BOB iki gün sonra herhangi bir değişiklik olup olmadığını sormak için Scott'ı aradı. Sorunun aynı şekilde devam ettiğini söyledi Scott. 94 kiloya düşmüştü. "Bayağı istikrarlı. Tartıya çıkmak artık bir kilometre sayacındaki rakamların azalmasını izlemek gibi geliyor."

"Ama fiziksel görünüşünde hâlâ bir değişiklik yok, değil mi? Bel ölçünde? Gömlek bedeninde?"

"Bel hâlâ 100, bacak ise 86. Kemerimi ne sıkılaştırıyorum ne de bir oduncu gibi yememe rağmen gevşetiyorum. Kahvaltıda yumurta, pastırma ve sosis. Akşam yediğim şeylerin hepsi soslu. Günde en az üç bin kalori alıyorumdur. Belki de dört. Araştırmaya fırsatın oldu mu?"

"Oldu," dedi Doktor Bob. "Gördüğüm kadarıyla seninkine benzer bir vakaya hiç rastlanmamış. Metabolizmaları çok fazla çalışan insanlara, senin deyiminle oduncu gibi yiyip yine de ince kalan insanlara dair çok sayıda klinik rapor mevcut, ama seninki gibi giyinik ve soyunukken aynı kiloda olan kimse yok."

"Ama bununla kalsa yine iyi," dedi Scott. Yine gülümsüyordu. Bugünlerde çok gülümsüyordu, halbuki koşulla-

ra bakılırsa delice sayılabilirdi bu. Son evredeki bir kanser hastası gibi kilo kaybediyordu ama işleri açılmıştı ve her zamankinden daha neşeliydi. Ekrandan uzaklaşması gerektiğinde bir Motown albümü açıp Bill D. Cat ona delirmiş gibi bakarken odanın etrafında dans ediyordu.

"Anlat bakalım."

"Bu sabah tam 94 kilo geldim. Duştan henüz çıkmış, anadan üryan çıplaktım. İki elime de dokuz kiloluk birer dambıl alıp tartıldım. Yine 94 kilo geldim."

Telefonun diğer ucunda bir anlık sessizlik oldu, ardından "Kafa buluyorsun benimle," dedi Ellis.

"Yalanım varsa canım çıksın."

Sessizlik uzadı. "Sanki etrafında ağırlık-uzaklaştırıcı bir tür güç alanı var gibi. Biliyorum, kurcalanıp durmak istemiyorsun ama bu yepyeni bir şey. Üstelik mühim de. Aklımıza bile gelmeyecek etkileri olabilir."

"Bir ucube olmak istemiyorum," dedi Scott. "Kendini benim yerime koy."

"En azından bir düşünsen?"

"Düşündüm. Hem de çok. Gece Katili ve Uzun Adam'ın yanında boy boy resimlerimle *Inside View* gazetesine manşet olmaya niyetim yok. Ayrıca bitirmem gereken bir iş var. Boşanmamız benim bu işi almamdan önce tamamlanmış olsa da Nora'ya parayı paylaşacağımıza dair söz verdim, ihtiyacı olduğuna da eminim."

"Ne kadar sürer daha?"

"Muhtemelen altı hafta. Tabii yeni yıla kadar beni uğraştıracak olan düzeltmeler ve test sürümleri de olacak ama asıl iş altı haftaya biter."

"Bu hızda giderse o vakte kadar 75 kiloya düşmüş olursun."

"Yine de gürbüz görünürüm," dedi Scott ve güldü. "O kadarı malum."

"Başına gelenleri düşününce epey neşeli geliyor sesin."

"Neşeli *hissediyorum* çünkü. Belki çılgınca gelecektir ama durum bu. Bazen bunun dünyadaki en muhteşem zayıflama programı olduğunu düşünüyorum."

"Evet de," dedi Ellis, "nerede son bulacak?"

***

DOKTOR BOB'LA yaptığı telefon konuşmasının üzerinden çok geçmemişti ki, bir gün Scott'ın kapısı hafifçe tıklatıldı. Müziğin sesini –bugün Ramones dinliyordu– birazcık daha açmış olsaydı kapıyı asla duyamaz, ziyaretçisi de gitmiş olurdu. Aslında belki de iyi olurdu çünkü kapıyı açtığında ölesiye korkmuş haldeki Missy Donaldson'ı gördü. Bahçesine pisleyen Dee ve Dum'ın fotoğraflarını çektiği günden beri ilk kez görüyordu onu. Scott, Deirdre'nin sözüne sadık olacağını varsaymıştı, o zamandan beri de iki kadın köpeklerini parkta gezdirmeye başlamışlardı. Boxer cinsi köpeklerini orada serbest bıraksalar, köpekler ne kadar eğitimli olursa olsun, hayvan denetim memuruyla başları derde girerdi. Parkta tasma kuralı vardı. Scott tabelaları görmüştü.

"Bayan Donaldson," dedi. "Merhaba."

Onu ilk kez tek başına görüyordu; eşiği geçmemeye ve ani hareketler yapmamaya özen gösterdi. Yapsa kadın

merdivenlerden atlayıp bir ceylan misali kaçacakmış gibi görünüyordu. Sarışındı, partneri kadar güzel değildi ama tatlı bir yüzü ve masmavi gözleri vardı. Üzerinde bir kırılganlık vardı, Scott'a annesinin dekoratif Çin porselenlerini hatırlatıyordu. Bu kadını restoranın mutfağında buharlar arasında o tencereden bu tencereye, o tavadan bu tavaya koşarken, sebze yemeklerini tabaklayıp etrafa patronluk taslarken hayal etmek güçtü.

"Yardımcı olabilir miyim? İçeri girmek ister misiniz? Kahve yapabilirim, ya da çay. Nasıl isterseniz."

Daha bu misafirperver tekliflerini yarılamamışken kadın başını sallıyordu, öyle sertçe sallamıştı ki atkuyruğu yaptığı saçları bir omzundan öbürüne çarpıyordu. "Ben sadece özür dilemek için gelmiştim. Deirdre adına."

"Özür dilenecek bir şey yok," dedi Scott. "Köpeklerinizi ta parka kadar götürmenize de gerek yok. Sizden tek istediğim birkaç kaka poşeti alıp dönüşte bahçeme bir göz atmanız. Çok bir şey istemiyorum, öyle değil mi?"

"Hayır hiç de değil. Bunu Deirdre'ye ben de önerdim. Neredeyse kafamı koparacaktı."

Scott iç geçirdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm Bayan Donaldson..."

"İsterseniz bana Missy diyebilirsiniz." Bakışlarını yere indirirken sanki müstehcen bulunabilecek bir şey önermiş gibi hafifçe kızardı.

"Elbette. Ben yalnızca iyi komşular olalım istiyorum. Bu kasaba halkının çoğu da öyle zaten. Ben yanlış bir girizgah yaptım sanırım, gerçi doğrusu da nasıl olurdu bilmiyorum ya."

Missy hâlâ yere bakıyordu, "Neredeyse sekiz aydır buradayız," dedi, "bizimle, ikimizle de, yegâne konuşmanız ancak köpeklerimiz bahçenizi pislettiğinde gerçekleşti."

Scott'ın hoşuna gitmeyecek kadar doğruydu bu. "Siz taşındıktan sonra bir kutu donutla kapınıza gelmiştim," dedi (oldukça zayıf bir sesle), "ama evde değildiniz."

Neden tekrar denemediğini soracak sandı ama Missy sormadı.

"Deirdre adına özür dilemek için geldim ama onun davranışını da açıklamak istedim." Gözlerini Scott'ın gözlerine dikti. Epey çabaladığı belliydi –ellerini pantolonunun kemeri hizasında kenetlemişti– ama başarmıştı. "Size kızgın değil aslında... yani kızgın da, sadece size değil. Herkese öfkeli. Castle Rock'a gelmek bir hataydı. Buraya gelmemizin nedeni iş fırsatının olmasıydı, fiyatlar da cazipti, ayrıca şehirden, Boston'dan uzaklaşmak istemiştik. Biraz riskli olduğunu biliyorduk ama göze alınabilir gibi gelmişti bize. Üstelik kasaba da çok güzel. Gerçi bunu biliyorsunuzdur."

Scott başını salladı.

"Ama sanırım restoranı kaybedeceğiz. Tabii Sevgililer Günü'ne kadar işler yoluna girmezse. Deirdre'nin resmini o postere koymalarına izin vermesinin tek nedeni buydu. İşlerin ne kadar kötü olduğundan bahsetmese de bunun farkında. İkimiz de farkındayız."

"Güz dönümüyle ilgili bir şeyler söylemişti... üstelik herkes geçen yazın epey iyi olduğundan bahsediyor."

"Yaz *iyiydi*," dedi, sesinde biraz daha canlılık vardı şimdi. "Güz dönümüne gelecek olursak, müşterilerin bir kısmını kaptık ama çoğunluk batıya, New Hampshire'a gitti.

North Conway'de bir sürü outlet mağazası ve yapılacak turistik faaliyet var. Sanırım kışın Bethel'a ya da Sugarloaf'a giden kayakçıların bir kısmını çekebiliriz..."

Scott kayakçıların burayı pas geçerek 2 no'lu otoyoldan batı Maine'deki kayak merkezlerine gittiğini biliyordu ama kadının zaten morali bozuktu, daha da bozmaya gerek var mıydı?

"Ama kış geldiğinde işi yürütebilmek için kasaba halkına ihtiyacımız olacak. İşler nasıl yürür bilirsiniz. Soğuklarda yerel halk birbiriyle alışveriş eder, yaz ahalisi dönene kadar onları ayakta tutmaya yeter bu. Hırdavatçı, keresteci, Patsy'nin Yeri... bu aylarda idare edebiliyorlar. Ama sorun Frijole'ye yerel halkın yeterince ilgi göstermemesi. Gelenler var ama yeterli değil. Deirdre bunun yalnızca lezbiyen olmamızdan değil, *evli* lezbiyenler olmamızdan kaynaklandığını söylüyor. Haklı olduğunu düşünmek istemiyorum... ama galiba öyle."

"Eminim ki..." Scott'ın sesi kısılmıştı. Bu doğru değil miydi? Nereden bilsin ki, aklına bile gelmemişti bu.

"Neyden eminsiniz?" diye sordu kadın. Çokbilmiş bir tavırla değil, içten bir merakla sormuştu.

Yeniden tartıyı ve durmadan geriye düşen rakamları düşündü. "Aslında hiçbir şeyden emin değilim. Durum dediğiniz gibiyse çok üzülürüm."

"Bir gün akşam yemeğine gelin," dedi. Holy Frijole'de hiç yemek yemediğini ima eden sinsi bir yorum da olabilirdi ama Scott böyle düşünmedi. Bu genç kadında bir sinsilik sezmiyordu.

"Geleceğim," dedi. "Frijole yapıyorsunuzdur herhalde."

Missy gülümsedi. Bu onu neşelendirmişti. "Elbette, bir sürü çeşidini."

Scott da gülümsedi. "Aptalca bir soruydu sanırım."

"Gitmem gerek Bay Carey..."

"Scott deyin lütfen."

Başını salladı. "Pekâlâ Scott. Seninle konuşmak iyi geldi. Buraya gelmek için tüm cesaretimi toplamam gerekmişti ama iyi ki gelmişim."

Elini uzattı. Scott uzatılan eli sıktı.

"Bir iyilik isteyeceğim. Deirdre'yle karşılaşırsan seni görmeye geldiğimden bahsetmezsen çok sevinirim."

"Anlaştık," dedi Scott.

***

MISSY DONALDSON'IN ziyaretinin ertesi günü, Patsy'nin Yeri'nde oturmuş öğle yemeğini yerken Scott arkasındaki masalardan birinin "şu lezzo restoranından" bahsettiğini işitti. Kahkahalar patladı. Scott yarısı yenmiş elmalı turtaya ve etrafındaki erimiş vanilyalı dondurma birikintisine baktı. Patsy tabağa koyduğunda lezzetli görünüyordu ama artık canı çekmiyordu.

Böyle yorumları daha önce de duyup önemsiz (ya da en azından onun için önemsiz) muhabbetlere yaptığı gibi kulak ardı mı etmişti? Böyle düşünmek hoşuna gitmiyordu ama bu mümkündü.

Muhtemelen restoranı kaybedeceğiz demişti Missy. Ayakta kalabilmemiz için yerel halkın bizi desteklemesi gerekiyordu.

Sanki Holy Frijole'nin kapısında şimdiden SATILIK ya da KİRALIK tabelası asılıymış gibi geçmiş zaman eki kullanmıştı.

Ayağa kalktı, tatlı tabağının altına bahşiş bırakıp hesabı ödedi.

"Tatlıyı bitiremedin mi?" diye sordu Patsy.

"Benim gözüm midem kadar kolay doymaz," dedi Scott, doğru olmasa da. Gözü de midesi de her zamanki kadar genişti, yalnızca daha az kilo alıyorlardı. Asıl şaşırtıcı olan artık bunu umursamaması, hatta bu konuda endişelenmemesiydi. Belki daha önce görülmüş bir şey değildi ama istikrarlı kilo verişi bazen tamamen aklından çıkıyordu. Dee ve Dum'ın bahçesine pislemelerini beklerken de öyle olmuştu. Şu anda aklında olan şey de "lezzo" lafıydı.

İş kıyafetleri içindeki iri yarı dört adamın oturduğu masadan gelmişti yorum. Pencere kenarında sıralanmış bareter. Adamlar, CRBH yazılı turuncu yelekler giyiyorlardı: Castle Rock Belediye Hizmetleri.

Scott yanlarından geçip kapıya gitti, çıkacaktı ki fikrini değiştirip belediye ekibinin oturduğu masaya döndü. Adamlardan ikisini tanıyordu, biriyle poker oynamışlığı vardı, Ronnie Briggs'le yani. Onlar da aynı kasabadandı. Komşuydular.

"Biliyor musunuz, söylediğiniz çok boktan bir şeydi."

Ronnie kafasını kaldırıp ona baktı, şaşırmıştı, sonra Scott'ı tanıdı ve sırıttı. "Hey Scott, n'aber?"

Scott yanıt vermedi. "O kadınlar benden bir sokak ötede oturuyorlar. Kötü insanlar değiller." En azından Missy. McComb konusunda o kadar da emin değildi.

Adamlardan biri kollarını geniş göğüs kafesi etrafında kavuşturdu ve gözlerini Scott'a dikti. "Sen bu muhabbetin içinde miydin?"

"Hayır, ama..."

"Aynen. O zaman burnunu sokma."

"Ama dinlemek zorunda kaldım."

Patsy'nin Yeri küçüktü ama öğle yemeği vaktinde dolup taşar, muhabbet eksik olmazdı. Şimdi konuşmalar da, çatal kaşık sesleri de susmuştu. Başlar onlara dönmüştü. Patsy kasanın arkasında durmuş, herhangi bir olay çıkması ihtimaline karşı dikkat kesilmişti.

"Bir daha söylüyorum dostum, burnunu sokma. Ne konuştuğumuz seni hiç ilgilendirmez."

Ronnie aceleyle yerinden kalktı. "Hey Scotty, gel bir hava alalım seninle."

"Gerek yok," dedi Scott. "Eşlikçiye ihtiyacım yok, ama önce bir şey söylemek zorundayım. Eğer o mekânda yemek yiyorsanız, o yemek sizin meselenizdir. İstediğiniz gibi eleştirebilirsiniz. Ama o kadınların kendi hayatlarında neler yaptığı sizin meseleniz *değil*. Anladınız mı?"

Onların muhabbetine burnunu sokmamasını söyleyen adam kollarını çözmüş, ayağa kalkmıştı. Scott kadar uzun boylu olmasa da, daha genç ve kaslıydı. Geniş boynundan yanaklarına değin kıpkırmızı olmuştu. "Seni yumruklamadan önce o koca ağzını da alıp gitsen iyi olacak."

"Kesin şunu, kesin hemen," dedi Patsy sertçe. "Scotty, gitmen lazım."

Daha fazla tartışmadan restorandan ayrıldı ve serin ekim havasını derin derin içine çekti. Arkasındaki cama tıklayan birisi vardı. Scott arkasını dönünce Kırmızı Kafanın kendisine baktığını gördü. *Biraz bekle* dercesine parmağını kaldırmıştı. Patsy'nin camında türlü türlü posterler

vardı. Kırmızı Kafa onlardan birini koparıp kapıya yürüdü ve dışarı çıktı.

Scott yumruğunu sıktı. Liseden beri yumruk yumruğa kavga etmemişti (on beş saniye süren, altı yumruğun dördünün boşa düştüğü epik bir dövüş olmuştu), ama şimdiki kavgaya epey heveslenmişti. Ayaklarının hafiflediğini hissediyordu, sonuna kadar hazırdı. Öfkeli değil, mutluydu. İyimserdi.

Kelebek gibi uçar arı gibi sokarım, diye düşündü. Gel bakalım, koca bebek.

Ne var ki Kırmızı Kafanın dövüşmeye niyeti yoktu. Posteri buruşturup kaldırıma, Scott'ın ayaklarının dibine attı. "İşte kız arkadaşın," dedi. "Eve götür de bakıp biraz otuz bir çek, olmaz mı? Tecavüz falan etmeyeceksen onu başka türlü sikemezsin."

İçeri dönüp arkadaşlarının yanına oturdu, kendinden memnun görünüyordu: olay kapanmıştı. Restorandaki herkesin camdan onu izlediğinin farkında olan Scott eğilip buruşmuş posteri yerden aldı ve yürüdü; belirli bir yere gitmiyor, yalnızca izlenmemek istiyordu. Kasabanın yarısının yemek yediği bir restoranda olay çıkarmış olmaktan dolayı utanç duymuyor ya da kendini aptal gibi hissetmiyordu ama kendisine dikilmiş meraklı gözler sinir bozucuydu. Bazı insanların nasıl sahneye çıkıp şarkı söylemek, rol yapmak ya da espri yapmak isteyebildiklerini merak etti.

Kâğıt yumağını düzeltti, aklına ilk gelen şey Missy Donaldson'ın ona söyledikleriydi: *Deirdre'nin resmini o postere koymalarına izin vermesinin tek nedeni buydu.* Deirdre'nin resmini koyanlar belli ki Castle Rock Hindi Alayı Koşusu Komitesiydi.

Kâğıdın ortasında Deirdre McComb'un resmi vardı. Başka koşucular da vardı, çoğu onun arkasındaydı. Kısa mavi şortunun bel kısmına kocaman bir 19 rakamı iliştirilmişti. Şortunun üstünde de 2011 NEW YORK MARATONU yazan bir tişört vardı. Yüzünde, Scott'ın onunla kesinlikle özdeşleştirmeyeceği bir ifade vardı: içten bir mutluluk.

Üzerindeki yazı şöyleydi: *Castle Rock'ın en yeni fine dining girişimi olan Holy Frijole'nin ortağı Deirdre McComb, kadınlar klasmanını DÖRDÜNCÜ olarak tamamladığı New York Maratonunun bitiş çizgisine yaklaşmışken! Bu yılın 12 kilometrelik Castle Rock Hindi Alayı Koşusunun katılımcısı olacağını açıkladı. PEKİ YA SİZ?*

Detaylar metnin altındaydı. Castle Rock'ta düzenlenen geleneksel Şükran Günü koşusu tatil gününden sonraki cuma, Castle View'daki Kültür Merkezinden başlayıp şehir merkezindeki köprüde sona erecekti. Tüm yaş grupları katılabilirdi, yetişkin kasabalılar için katılım beş dolar, kasaba dışından gelenler için yedi dolar, on beş yaş altındakiler için iki dolar olacaktı; Castle Rock Kültür Merkezinde kayıt yaptırılabilirdi.

Fotoğraftaki kadının yüzündeki içten mutluluk ifadesine –koşucunun kafasının en güzel olduğu an– bakınca, Missy'nin Holy Frijole'ye biçtiği ömrün aslında o kadar da abartılı olmadığını anladı Scott. Hem de hiç. Deirdre McComb, kendini çok önemseyen ve çabucak –hem de çok çabuk– alınan gururlu bir kadındı. Resminin bu şekilde, muhtemelen yalnızca "Castle Rock'ın en yeni fine dining girişimi" yorumu için kullanılmasına izin vermesi orta sahadan çekilmiş imkânsız bir şut gibiydi. Yal-

nızca karşılama standının ardındaki o uzun bacakları görmek için gelecek olsalar bile birkaç müşteri çekmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Scott posteri katlayıp kotunun arka cebine koydu ve ana cadde boyunca vitrinlere bakarak yavaşça yürüdü. Hepsinde posterler asılıydı: Konserve fasulye posterleri, Oxford Yarış Pistinin otoparkında bu yıl düzenlenecek devasa bitpazarının posterleri, Katolik kilisesinde düzenlenecek şölenin ve itfaiye binasındaki kermesin posterleri. Hindi Alayı Koşusunun posterini bir tek Castle Rock Bilgisayar Hizmetleri Şirketinin camında gördü, bir de caddenin sonundaki minik kitapçı Book Nook'un camında.

Kitapçıya girip biraz bakındı ve indirim tezgâhından resimli bir kitap aldı: *New England Aksesuar ve Mobilyaları*. Projesinde kullanabileceği bir şey olmayabilirdi içinde, zaten ilk aşamanın da sonuna yaklaşmıştı, ama kim bilebilir ki. Dükkânın sahibi ve tek çalışanı Mike Badalamente'ye ödeme yaparken camdaki posterden söz açıp, resimdeki kadının komşusu olduğunu söyledi.

"Evet, Deirdre McComb neredeyse on yıl boyunca yıldız bir koşucuydu," dedi Mike kitabı poşete koyarken. "Bileğini kırmasa, 2012'deki olimpiyatlara bile katılabilirdi. Kötü şans. 2016'dakine katılmayı denemedi bile. Büyük koşulardan elini ayağını çekti sanırım, ama bu yıl onun yanında koşmayı iple çekiyorum." Sırıttı. "Uzun uzadıya koşacağımı da sanmam ya; hızını aldığı gibi uçar gider. Yarışmayı yerle bir edecektir."

"Erkekleri de mi?"

Mike güldü. "Dostum ona boşuna Malden Şimşeği demiyorlar. Memleketi orası."

"Posterleri sadece Patsy'nin restoranında, bilgisayar dükkânında, bir de senin camında gördüm. Başka hiçbir yerde yok. Ne iş?"

Mike'in tebessümü soldu. "Övünülecek bir şey değil. Kadın lezbiyen. Bunu kendine saklasa muhtemelen sıkıntı olmazdı, kapalı kapılar ardında ne olup bittiğini kimse umursamaz, ama Frijole'deki aşçıyı karısı olarak tanıtmak zorunda mıydı? Buradaki pek çok insan bunu kendilerine çekilmiş bir el hareketi olarak algıladı."

"Yani dükkânlar, geliri Kültür Merkezinin yararına kullanılacak olsa dahi posteri bu yüzden mi asmıyor? Sırf Deirdre'nin resmi var diye mi?"

Kırmızı Kafa posteri önüne fırlattığından beri sorduğu bu sorular yalnızca retorikten ibaretti aslında, kafasını toplamaya çalışıyordu. Tıpkı on yaşındayken en yakın arkadaşının abisinin küçük oğlanları etrafına toplayıp onlara hayatın gerçeklerinden bahsettiğinde olduğu gibi. Scott'ın o günlerden beri olayların bütününe dair belli belirsiz bir fikri olsa da, onu asıl hayrete düşüren şey detaylardı. İnsanlar gerçekten böyle miydi? Evet, öylelerdi. Belli ki yaptıkları şey tam olarak buydu.

"Bu posterleri yenileriyle değiştirecekler," dedi Mike. "Biliyorum çünkü ben de komitedeyim. Başkan Coughlin'in fikriydi bu. Dusty'yi bilirsin, uzlaşının kralıdır. Yeni posterlerde ana caddede koşan bir grup hindi olacak. Ben bundan hoşlanmadım, oyumu da bu yönde kullanmadım ama mantığı anlıyorum. Belediye, Kültür Merkezine üç ku-

ruş bütçe ayırıyor; yalnızca iki bin dolar. Yaptığımız diğer işleri geçtim, çocuk parkının masraflarını bile karşılamıyor bu. Hindi Alayı Koşusu neredeyse *beş* bin dolar gelir getirecek ama duyurmamız lazım."

"Yani... sırf lezbiyen olduğu için..."

"*Evli* bir lezbiyen olduğu için. Pek çok kişi için çizmeyi aşmak anlamına geliyor bu. Castle County'yi bilirsin Scott, neredeyse yirmi beş yıldır burada yaşıyorsun, değil mi?"

"Otuzdan fazla."

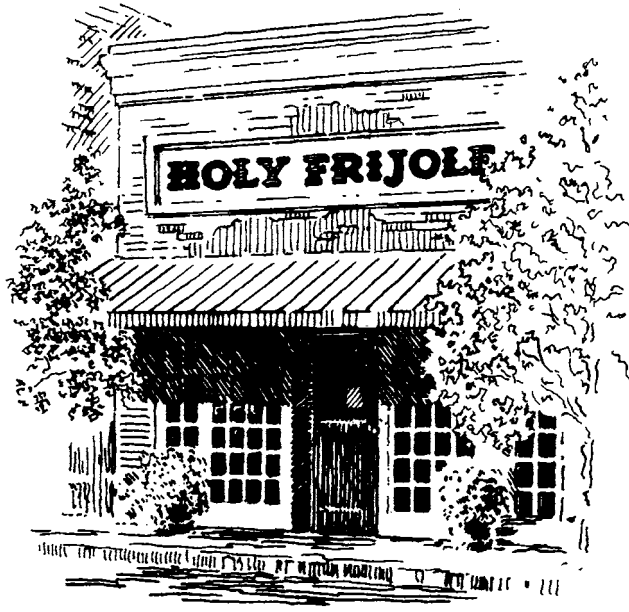
"Evet, cumhuriyetçi bir yer burası. Hem de *muhafazakâr* cumhuriyetçi. Trump bu seçim bölgesinde 2016'da rakibine üç kat fark attı, üstelik bizim taş kafalı valinin de suyun üstünde yürüdüğünü sanıyorlar. Bu kadınlar düşük profil çizselerdi sorun olmazdı. Ama öyle yapmadılar. Şimdi insanlar onların gövde gösterisi yapmaya çalıştıklarını düşünüyor. Bana sorarsan, bu iki kadın ya buradaki politik atmosferin farkında değiller ya da bayağı salaklar." Duraksadı. "Yemekleri çok iyi ama. Hiç gittin mi?"

"Henüz değil," dedi Scott, "ama gitmeyi düşünüyorum."

"Çok uzatma o zaman," dedi Mike. "Gelecek yıl bu vakitler oranın yerinde bir dondurmacı olur muhtemelen."

II. Bölüm

Holy Frijole

NİYETLENDİĞİ gibi eve gitmek yerine Scott yeni aldığı kitaba göz gezdirip fotoğraflara bakarak şehir merkezinde dolaştı. Ana caddenin öbür tarafında yürürken kafasında Deirdre posteri olarak adlandırdığı afişe bir de örgü-yün dükkânının camında rastladı. Yalnızca orada.

Mike *onlar* ve *o kadınlar* deyip durmuştu ama Scott buna pek ikna olmadı. Bunların hepsi McComb ile ilgiliydi. İkilinin tüm kasabaya hareket çekeni oydu. Missy Donaldson çok dikkat çekmemeye de razı gelirdi. İkisi arasında kimsenin tavuğuna kışt diyemeyecek olan oydu.

Yine de beni ziyarete geldi, diye düşündü Scott, üstelik kışt demekten fazlasını yaptı. Cesaret isteyen bir işti doğrusu.

Gerçekten de öyleydi ve bu Scott'ın hoşuna gitmişti.

New England Aksesuar ve Mobilyaları kitabını parktaki banka bırakıp platformun basamaklarında bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. Egzersiz yapmak amacında değildi, sadece hareket olsundu. Sanki kıçımda kurt var, diye düşündü. Gerçek bir yıldız olduğumu söylemeye gerek bile yok. Merdivenleri tırmanmıyor, adeta sıçrayıp duruyordu. Bu hareketi beş-altı kez tekrarladıktan sonra banka geri döndü; ne ilginçtir ki nefessiz kalmamıştı, nabzıysa yalnızca bir nebze hızlanmıştı.

Telefonunu çıkarıp Doktor Bob'u aradı. Ellis'in ilk sorduğu şey kilosuydu.

"Bu sabah 92'ydi," dedi Scott. "Peki, şey..."

"Yani düşmeye devam ediyor. İşi biraz ciddiye alıp araştırmaya karar verdin mi? 18 kilo, nereden baksan ciddi bir *şey*. Mass General Hastanesinde hâlâ tanıdıklarım var; tepeden tırnağa muayene çok da bir şey tutmaz. Hatta üstüne para bile verebilirler."

"Ben iyiyim Bob. Hatta iyiden de öte. Seni aramamın nedeni Holy Frijole'de hiç yemek yiyip yemediğini sormaktı."

Ellis konunun böyle hızlı değişmesini bir miktar suskunlukla karşıladı. "Senin lezbiyen komşularının işlettiği yer mi? Yok, henüz gitmedim."

Scott kaşlarını çattı. "Biliyor musun Bob, onları yalnızca cinsel yönelimleriyle tanımlamak zorunda değiliz. Ben söyleyeyim de."

"Sakin ol dostum." Ellis şaşırmış gibiydi. "Damarına basmak istememiştim."

"Tamam. Yani... öğle yemeğinde bir şeyler oldu da. Patsy'nin yerinde."

"Nasıl bir şey?"

"Küçük bir münakaşa. Salla gitsin. Önemli değil. Akşam dışarı çıkmaya ne dersin Bob? Holy Frijole'ye. Akşam yemeğine. Bendensin."

"Hangi akşam?"

"Bu akşam olur mu?"

"Olmaz ama cuma olur. Myra haftasonu Manchester'daki kız kardeşine gidecek. Ben de yemek yapmaktan hiç anlamam."

"Randevulaştık diyorum o halde," dedi Scott.

"Kanka randevusu," diye ekledi Ellis. "Birazdan evlenme teklif edeceksin herhalde."

"Çok eşliliğe girer bu," dedi Scott, "seni yoldan çıkarmak istemem. Benim için bir iyilik yapar mısın? Rezervasyonu sen hallet."

"Hâlâ aranız limoni mi?" dedi Ellis, sesi eğleniyor gibiydi. "Orayı sallayalım istersen. Bridgton'da güzel bir İtalyan restoranı var."

"Hayır. Canım Meksika yemeği çekiyor."

Doktor Bob iç çekti. "Tamam ben hallederim rezervasyonu. Gerçi duyduklarım doğruysa pek ihtiyaç da olmayacak ama."

***

SCOTT cuma günü Ellis'i arabayla aldı, çünkü Doktor Bob artık geceleri araç kullanmak istemiyordu. Restoran yakındaydı ama Bob'un randevularını cumaya sarkıtmasının asıl nedenini anlatmak için yeterli vakti oldu: Rock'ın en yeni fine dining girişimini işleten iki kadından hiç hazzetmeyen kilise ve ilçe komitelerinde yer alan Myra'yla ters düşmek istememişti.

"Şaka yapıyorsun," dedi Scott.

"Ne yazık ki yapmıyorum. Myra pek çok konuda açık fikirli olsa da iş cinsel politikalara gelince... Yetiştirilme tarzı böyle diyelim. Yaşlı karı kocaların birbirlerine ses yükseltmelerinin ayıp olduğuna inanmasam ciddi bir tartışma yaşayabilirdik, hatta epey ciddi."

"Bu vejetaryen Meksika yemekleri yapan melanet yuvasına gittiğini ona söyleyecek misin?"

"Cuma nerede yemek yediğimi sorarsa, evet. Sormazsa ağzımı bile açmam. Senin de yapacağın gibi."

"Aynen öyle," dedi Scott. Arabayı yokuş aşağı bir noktaya park etti. "Geldik işte. Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Umarım işleri yoluna koymaya yeter bu."

***

AMA yetmedi.

Deirdre karşılama standındaydı, bu akşam elbise değil, beyaz bir gömlek ve o güzelim bacaklarını ortaya çıkaran dar paçalı siyah bir pantolon giymişti. Doktor Bob, Scott'tan önce içeri girdi. Deirdre ona tebessüm etti: dudaklar kapalı, kaşlar kalkık o üstünlük taslayan belli belirsiz gülümsemeyle değil, profesyonel bir gülümsemeyle. Sonra Scott'ı gördü, o tebessüm silinip gitti. Yeşile kaçan gri gözleriyle onu mikroskop altındaki böceği incelercesine baştan ayağa süzdü, sonra gözlerini yere indirip birer menü aldı.

"Size masanızı göstereyim."

Onları masalarına götürürken Scott dekorasyona hayranlıkla baktı. McComb ve Donaldson yalnızca zahmete girmekle kalmamış, burayı aşkla döşemişlerdi. Hoparlörden Meksika ezgileri yükseliyordu; Tejano ya da ranchera dedikleri türden şarkılardı herhalde. Duvarlar açık sarıydı ve kerpiç tuğla görünümü verilmişti. Aplikler kaktüs biçiminde yeşil camdandı. Duvarlarda güneşi, ayı, dans eden iki maymunu, altın gözlü bir kurbağayı tasvir eden süsler asılıydı. Mekân Patsy'nin Yeri'nden iki kat daha büyüktü ama içeride yalnızca beş çift ve dört kişilik bir grup vardı.

"İşte burası," dedi Deirdre. "Umarım yemekleri beğenirsiniz."

"Beğeneceğimizden eminim," dedi Scott. "İyi ki gelmişiz. Umarım yeni bir başlangıç yapabiliriz Bayan McComb. Sizce de bu mümkün mü?"

Sakince, ama herhangi bir yakınlık göstermeden ona baktı Deirdre. "Gina birazdan sizinle ilgilenecek, spesiyalleri anlatır."

Bunu der demez de gitti.

Doktor Bob oturdu ve peçetesini açtı. "Yanaklarına ve kaşlarına sıcak kompres uygula."

"Pardon?"

"Soğuk vurmasının tedavisi budur. Yüzüne yüzüne soğuk bir rüzgâr yedin."

Scott cevap veremeden garson geldi, anlaşılan tek garson oydu. Deirdre McComb gibi, o da beyaz gömlek ve siyah pantolon giymişti. "Holy Frijole'ye hoşgeldiniz. Siz beylere içecek olarak ne sunabilirim?"

Scott bir kola sipariş etti. Ellis ev şarabından bir kadeh istedi, sonra da genç kadına daha dikkatli bakmak için gözlüklerini taktı. "Siz Gina Ruckleshouse'sınız değil mi? O olmalısınız. Fi tarihinde, şehir merkezinde muayenehanem varken anneniz benim asistanımdı. Ona çok benziyorsunuz."

Kadın gülümsedi. "Adım artık Gina Beckett, ama tahmininiz doğru."

"Sizi görmek ne hoş Gina. Annenize selamlarımı iletin."

"İletirim. Artık Dartmouth-Hitchcock'da yaşıyor. Karanlık tarafa geçti." New Hampshire'ı kastediyordu. "Spesiyalleri anlatmak için hemen geleceğim."

Birazdan içeceklerin yanında aperatif de getirdi, tabakları hürmetle yerleştirdi. Muhteşem kokuyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Scott.

"Taze kızartılmış yeşil muz cipsi ve sarımsaklı, kişnişli, misket limonlu ve yeşil acı biberli bir salsa sosu. Şefin ikramı. Meksika'dan ziyade Küba tarzı bir aperatif olduğunu söyledi ama beğeneceğinizi umuyormuş."

Gina gidince Doktor Bob öne eğilip gülümsedi. "En azından mutfaktakiyle işler daha iyi gidiyor anlaşılan."

"Belki de senin içindir. Gina, Missy'nin kulağına annesinin senin tıbbi işkencehanende dirsek çürüttüğünü fısıldamış olabilir." Ama Scott işin aslını biliyordu... Ya da bildiğini sanıyordu.

Doktor Bob kabarık beyaz kaşlarını kaldırdı. "Missy, ha? İsmiyle hitap etmeye başladın demek?"

"Aman Doktor. Rahat bırak beni."

"Bana Doktor diye hitap etmezsen bırakırım. Hiç hazzetmiyorum. Aklıma Milburn Stone geliyor hep."

"O kim?"

"Eve gidince Google'dan bakarsın evlat."

Yemeklerini yediler, hem de sağlam yediler. Yemeklerde et yoktu ama hepsi muhteşemdi: frijoleli enchilada ve marketten alınmadığı belli olan tortilla ekmeği. Yemeklerini yerken Scott, Ellis'e o gün Patsy'nin Yeri'nde yaşadığı ufak münakaşayı, Deirdre McComb'un yakında daha az sansasyon yaratacak olan hindi karikatürleriyle değiştirilecek posterini anlattı. Myra'nın o komitede olup olmadığını sordu.

"Bak ondan eksik kalmış... Ama eminim bu değişikliği onaylardı."

Bunun ardından konuyu yine Scott'ın gizemli kilo kaybına ve de daha da gizemli biçimde herhangi bir fiziksel değişim göstermemesine getirdi. Hepsinden de gizemlisi şuydu: ne giyerse giysin, üzerinde ne taşırsa taşısın kilosunu etkilemiyordu.

Restorana birkaç müşteri daha gelince McComb'un neden garson gibi giyindiği ortaya çıktı: çünkü *garsondu*, en

azından bu akşam. Belki de her akşam. İki ayrı iş yapması restoranın ekonomik vaziyetini apaçık ortaya koyuyordu. Harcamaları kısmaya başlamışlardı.

Gina tatlı isteyip istemediklerini sordu. İkisi de itiraz etti. "Tek lokma daha yiyecek halim kalmadı ama lütfen Bayan Donaldson'a her şeyin muhteşem olduğunu söyleyin," dedi Scott.

Doktor Bob iki başparmağını havaya kaldırdı.

"Çok memnun olacaktır," dedi Gina. "Hesabı getireyim."

Restoran hızla boşalıyordu, yalnızca içkilerini yudumlayan birkaç çift kalmıştı. Deirdre, kalkan müşterilere yemeklerin nasıl olduğunu soruyor, geldikleri için teşekkür ediyordu. Koca bir gülümsemeyle. Gelgelelim, kurbağalı duvar süsünün altındaki masada oturan bu iki adama gülümsemediği gibi o yana dahi bakmıyordu.

Sanki vebalıyız, diye düşündü Scott.

"İyi hissettiğine emin misin?" diye belki onuncu kez sordu Doktor Bob. "Kalp atış aritmisi? Ani baş dönmesi? Aşırı susama?"

"Hiçbiri olmuyor. Hatta tam tersi. İlginç bir şey söyleyeyim mi?"

Parktaki platformun merdivenlerinde neredeyse *hoplayarak* aşağı yukarı çıktığını ve sonrasında nabzını ölçtüğünü anlattı. "Dinlenme halindeki gibi olmasa da epey düşüktü nabzım. Seksenin altındaydı. Doktor olmasam da bedenimin nasıl göründüğünü bilirim; kas kaybım da yok."

"Şimdilik yok en azından," dedi Ellis.

"Olacağını hiç sanmıyorum. Bence, kaslardaki ağırlığın bir kısmı yok olsa bile kaslar aynı kalır."

"Bu çok çılgınca bir düşünce Scott."

"Aynen katılıyorum ama durum bu. Üzerimdeki yer çekimi kesinlikle azaldı. Kim bundan hoşlanmaz ki?"

Doktor Bob cevap verecekti ki Gina imzalaması için fişi Scott'a uzattı. Scott, bolca da bahşiş ekleyerek fişi imzaladı ve her şeyin ne kadar da kusursuz olduğunu bir kez daha tekrarladı.

"Harika. Yine bekleriz. Arkadaşlarınıza bahsederseniz seviniriz." Öne eğilip kısık sesle, "Buna *gerçekten de* ihtiyacımız var," dedi.

***

ONLAR çıkarken Deirdre McComb karşılama standında değildi; dış basamakların önündeki kaldırımda durmuş, köprüdeki trafik ışıklarının olduğu tarafa bakıyordu. Ellis'e dönüp gülümsedi. "Bay Carey'le özel bir görüşme yapmam mümkün mü acaba? Bir dakika bile sürmez."

"Elbette. Scott, ben caddenin karşısına geçip kitapçının vitrinindekilere bir göz atacağım. İşin bitince kornaya basarsın."

Doktor Bob ana caddenin öte yanına geçti (saat sekizde her zaman olduğu gibi ıssızdı; kasaba erkenden evlere çekilirdi), Scott da Deirdre'ye döndü. Gülümsemesi silinmişti. Öfkeli olduğunu görebiliyordu. Scott, Holy Frijole'ye gelerek işleri yoluna koyabileceğini düşünmüş, ama her şeyi daha da berbat etmişti. Nedenini bilmiyordu ama durum gün gibi ortadaydı.

"Bir sıkıntınız mı var Bayan McComb? Mesele hâlâ köpeklerse..."

"Nasıl olabilir ki? Artık parkta koşuyoruz. En azından deniyoruz. Tasmaları her yere takılıyor."

"View'da koşabilirsiniz," dedi. "Size söylemiştim. Yalnızca kakaları toplasanız..."

"Köpekleri bırakın şimdi." Yeşile kaçan gri gözleri öfkeli ışıltılar saçıyordu. "O konu kapandı. Şimdi kapanması *gereken* konu sizin davranışlarınız. O boktan hamburgercide bizi savunmanıza ve kapanmakta olan bir mevzuyu yeniden açmanıza ihtiyacımız yok."

Kapanmakta olduğuna inanıyorsanız sizin resminizi taşıyan posterin ne kadar az dükkânda asılı olduğunu bilmiyorsunuz demektir, diye düşündü Scott. Ama söylediği şey başkaydı: "Patsy'nin Yeri dünyada boktan bir hamburgerci denecek son mekândır. Sizdeki gibi yemekler olmasa da temizdir."

"Temiz ya da pis, fark etmez. Eğer savunulacak bir şey olursa bunu *ben yaparım*. Benim, yani bizim, şövalyeliğinize ihtiyacımız yok. Birincisi, o rol için fazla yaşlı kaçıyorsunuz." Gözlerini Scott'ın gömleğine doğru indirdi. "İkincisi de, bunun için fazla kilolusunuz."

Scott'ın vaziyeti göz önüne alınacak olursa bu yorum pek de isabetli değildi ama kadının kullandığı ifadeler içinde buruk bir keyif yarattı. Bir adam bir kadına prensesi oynamak için fazla yaşlı ya da kilolu olduğunu söylese Deirdre çılgına dönerdi.

"Pekâlâ," dedi Scott. "Anladım."

Scott'ın yanıtındaki uysallık bir an için kadının canını sıkmış gibiydi; sanki kolay bir hedefi ıskalamıştı.

"Konuşmamız bitti mi Bayan McComb?"

"Bir şey daha var. Karımdan uzak durmanızı istiyorum."

Demek Donaldson'la konuştuklarını biliyordu, tereddüt sırası Scott'a gelmişti. Missy ona kendisinin Scott'a gittiğini mi söylemişti, yoksa barışı sağlamak adına, Scott'ın mı kendilerine geldiğini söylemişti? Bunu sorsa Missy'nin başı derde girebilirdi, böyle bir şey olsun istemezdi. Evlilik uzmanı sayılmazdı –kendi başına merhem sürememişti– ama restoranın sorunlarının çiftin ilişkisini yeterince zora soktuğunu düşündü.

"Tamamdır," dedi. "Konuşmamız bitti mi *artık*?"

"Evet." Ve ilk karşılaşmalarında suratına kapıyı kapatmadan önce dediği gibi ekledi: "Güzel sohbetti."

Siyah pantolonu ve beyaz gömleğiyle merdivenleri hızlı hızlı tırmanan kadını izledi. Onun parktaki platformun basamaklarında, kendisinin yirmi kilo vermiş halinden çok daha hızlı, hem de bir balerin hafifliğiyle hoplayabileceğini biliyordu. Mike Badalamente ne demişti? *Bu yıl onun yanında koşmayı iple çekiyorum, uzun uzadıya koşacağımı da sanmam ya.*

Tanrı ona koşmak için mükemmel bir vücut bahşetmişti, Scott bunun keyfini çıkarıyordur umarım diye düşündü. Öyle sanıyordu ki, üstünlük taslayan o gülümsemesinin ardında, Deirdre McComb bugünlerde pek keyif almıyordu.

"Bayan McComb?"

Geri döndü. Bekledi.

"Gerçekten çok güzel bir yemekti."

Ne üstünlük taslayan ne de öbür türlü bir gülümseme belirdi yüzünde. "Güzel. Sanırım bunu Gina aracılığıyla Missy'e iletmişsinizdir zaten, ama ben de iletmekten mem-

nun olurum. Artık buraya gelip politik doğruculuk meleklerinin safında olduğunuzu belli ettiğinize göre sizin şu Patsy'nin Yeri'nde takılmaya devam etseniz daha iyi. Hepimiz daha rahat ederiz böylece."

İçeri girdi. Scott bir süre kaldırımda dikildi. Ne hissediyordu tam olarak? Tek bir kelimeyle karşılanmayacak kadar tuhaf bir duygu karmaşasıydı. Azarlanmış, evet. Birazcık keyifli, o da tamam. Bir miktar sinirli. Ama her şeyden öte, üzgün. Uzatılan zeytin dalını geri çevirmiş bir kadın söz konusuydu ve Scott naifçe olsa da böyle bir teklifi kimsenin geri çevirmeyeceğini sanmıştı.

Muhtemelen Doktor Bob haklıydı; ben hâlâ bir çocuğum diye düşündü. Kahretsin, Milburn Stone'un kim olduğunu bile bilmiyorum.

Cadde kısacık bile olsa kornaya basmak için fazla sessizdi; o da caddenin karşı tarafına geçip Book Nook'un vitrinine bakan Ellis'in arkasında durdu.

"Hallettiniz mi?" dedi Doktor Bob.

"Pek sayılmaz. Karısını rahat bırakmamı söyledi."

Doktor Bob ona döndü. "O zaman öyle yapmanı tavsiye ederim."

Ellis'i eve bıraktı, neyse ki Doktor Bob yolculuk sırasında Mass General Hastanesine, Mayo Kliniğine, Cleveland Kliniğine ya da NASA'ya gidip muayene olması için başının etini yemedi. Bunun yerine, arabadan inerken Scott'a bu ilginç akşam için teşekkür edip kendisini gelişmelerden haberdar etmesini söyledi.

"Elbette edeceğim," dedi Scott. "Bu işte beraberiz."

"O halde pazar günü bana uğramanı isteyebilir miyim? Myra dönmemiş olur, bir başıma oturacağıma birlikte Patriot maçını izleriz. Ayrıca bazı ölçümler yapmak isterim. Kayıt tutmaya başlarım. Bu kadarına izin verir misin?"

"Maça tamam ama ölçüm istemem," dedi Scott. "En azından şimdilik. Uygun mudur?"

"Kararına saygı duyuyorum," dedi Doktor Bob. "Gerçekten de muazzam bir yemekti. Eti aramadım bile."

"Ben de öyle," dedi Scott ama bu tam olarak doğru sayılmazdı. Eve vardığında kendisine salamlı, hardallı bir sandviç hazırladı. Sonra soyunup tartıya çıktı. Ölçüm önerisini reddetmişti çünkü Doktor Bob'un kilosunu her tartmak istediğinde kas yoğunluğunu da kontrol etmek isteyeceğinden emindi. Üstelik içinden gelen sesin –belki de derinden gelen bir içgörüydü bu– doğru olduğu ortaya çıkmıştı. Bu sabah 91 kilonun biraz üzerindeydi. Oysa şimdi, tıka basa doyduğu yemeğin üstüne bir de sandviç yediği halde 90 kilo çıkıyordu.

Süreç hızlanmıştı.

III. Bölüm

İddia

CASTLE ROCK'TA bulutsuz masmavi gökyüzüne eşlik eden ılık havaların hâkimiyetindeki o muazzam ekim sonu günlerinden biri yaşanıyordu. Siyasi açıdan ilerici sayılan azınlık küresel ısınmadan dem vursa da, muhafazakâr çoğunluk sıcak geçen bir pastırma yazı olarak tanımlamayı

tercih ediyor, kısa süre sonra tipik Maine kışının başlayacağını iddia ediyordu ama genel olarak herkes halinden memnundu. Balkabakları verandalardaki yerlerini almış, kara kedilerle iskeletler pencerelerde dansa koyulmuş, şeker toplamaya çıkacak ilkokul çocuklarına büyük gün gelip çattığında kaldırımda yürümeleri ve yalnızca paketlenmiş şekerleri almaları gerektiği okulda düzenlenen toplantıda usulünce anlatılmıştı. Spor salonunda düzenlenen ve liselilerin kostümleriyle katıldıkları geleneksel Cadılar Bayramı onuruna yerel müzik grubu Sirk Çadırı isimlerini Cimriler ve Palyaçolar şeklinde değiştirmişti.

Ellis'le çıktıkları akşam yemeğinden sonraki iki hafta süresince Scott yavaşça artan bir ivmeyle kilo vermeyi sürdürmüştü. 81 kiloya kadar düşmüş, toplamda 27 kilo vermişti ama hâlâ gayet iyi hissediyordu, turp gibiydi adeta. Cadılar Bayramı günü öğleden sonra Castle Rock'ın yeni alışveriş merkezine gidip muhtemelen ihtiyaç duyacağından çok daha fazla şeker satın almıştı. View kasabası sakinleri bugünlerde fazla sayıda kostümlü çocukla karşılaşmasa da (İntihar Merdivenlerinin birkaç yıl önce çökmesinden evvel çok daha fazla sayıdalardı) onlardan arta kalanları Scott seve seve yerdi. Tüm bu fazladan enerjinin yanı sıra, vaziyetinin olumlu taraflarından biri de şişmanlama korkusu olmadan istediğini yiyebilmesiydi. Bu kadar yağın kolesterol seviyesine etki edeceğini düşünüyordu ama öyle olmadığı kanaatindeydi. Kemerinin üstünden sarkan göz yanıltıcı göbeğine rağmen fiziksel olarak daha önce hiç bu kadar zinde hissetmemiş, zihinsel olaraksa Nora Kenner'la flörtleştiği dönemden bu yana hiç bu kadar iyi durumda olmamıştı.

Üstelik müşterisi olan zincir market temsilcileri çıkardığı işten son derece memnun kalmış, tasarladığı web sitelerinin daha önce yalnızca perakende satış yapan şirketin işlerini düze çıkaracağına (Scott bunun beyhude olmasından korkuyordu) ikna olmuşlardı. Geçtiğimiz günlerde 582.674,50 dolar değerinde bir çek eline geçmişti. Bozdurmadan evvel resmini çekti. Şu minik Maine kasabasında evden çalışıyordu ve neredeyse zengin olmak üzereydi.

Deirdre ve Missy'yi yalnızca iki kez, o da uzaktan görmüştü. Parkta koşuyorlardı, Dee ve Dum uzun tasmalarıyla yanlarındaydı ve hallerinden pek de memnun görünmüyorlardı.

Scott alışveriş merkezinden dönüp eve doğru ilerlerken ön bahçesindeki karaağaca doğru yöneldi. Yapraklar solmaya başlamış olsa da sonbaharın sıcak geçmesi yüzünden hâlâ dökülmemişler, yavaşça sararmaya yüz tutmuşlardı. En alçak dal başının iki metre kadar üzerindeydi ve hayli davetkâr görünüyordu. Şeker dolu torbayı yere bıraktı, kollarını kaldırıp dizlerini büktü ve sıçradı. Dalı kolaylıkla yakaladı, bir yıl öncesine kadar bunun mümkün olacağını düşünemezdi bile. Demek ki kaslarında bir kayıp yoktu, hâlâ 108 kiloluk bir adamı desteklediklerini sanıyor olmalıydılar. Ayda devasa adımlarla sıçrayan astronotların görüntüsü geldi aklına.

Kendini yere bırakıp poşeti aldı ve verandaya yöneldi. Merdivenleri adım adım çıkmaktansa yine dizlerini büküp bir sıçrayışta tepeye zıpladı.

Gayet kolaydı.

Şekerleri bir kâsenin içinde kapının önüne bırakıp çalışma odasına çıktı. Bilgisayarını çalıştırdı ama masaüstünü dolduran iş dosyalarını açmadı. Bunun yerine takvimi açıp gelecek yıla baktı. Kırmızı renkle işaretlenmiş tatil ve randevu günleri dışındaki tarihler siyahtı. Scott gelecek yıl için yalnızca bir günü işaretlemişti: 3 Mayıs. Bu tarihin yanına yine kırmızıyla işaretlenmiş olan not tek bir kelimeden ibaretti: SIFIR. Notu silince 3 Mayıs günü yine siyaha döndü. Bu kez 31 Mart'ı seçip yanına SIFIR yazdı. Kilo verme hızı sabit kalırsa sıfıra ineceği gün buydu. Mümkündü. Nitekim bu süre zarfında hayattan zevk almaya kararlıydı. Scott bunu kendine borç biliyordu. Sonuçta, ölümcül bir hastalığı olan kaç kişi kendini gayet iyi hissederdi ki? Bazen Nora'nın adsız alkolikler toplantılarından edindiği sözü düşünüyordu: *geçmişe mazi derler, istikbale muamma.*

Kendi durumuna pek uygun kaçıyordu doğrusu.

***

İLK kostümlü ziyaretçileri saat dört gibi, sonuncularıysa günbatımından biraz sonra geldi. Aralarında hayaletler, gulyabaniler, süper kahramanlar ve *stormtrooper*lar vardı. Çocuklardan biri mavi beyaz bir posta kutusu kılığına girmişti, gözleri kutunun mektup deliğinin ardında ışıldıyordu. Scott çocukların çoğuna ikişer minik şeker verdi ama posta kutusu üç taneyi kaptı, en iyi kostüm ondaydı ne de olsa. Daha küçük çocuklar ana babalarıyla geliyorlardı. Görece daha büyük olanlar daha geç saatte kapıyı çalıyor ve genellikle yalnız oluyorlardı.

Muhtemelen Hansel ve Gratel kostümündeki son çift altı buçuktan sonra geldi. Scott kendisine şaka yapmamaları için onlara da birer çift şeker verdikten sonra mahallede başka çocuk görüp görmediklerini sordu.

"Hayır," dedi oğlan, "galiba bizden başka kimse kalmadı." Kıza dirsek attı. "Saçımı yapacağım diye tutturdu."

Scott, McComb ve Donaldson'ın evlerini işaret ederek, "O taraftan ne aldınız?" diye sordu. "İyi bir şeyler çıktı mı?" Missy'nin belki de Cadılar Bayramına özel şekerlemeler yapmış olabileceğini düşündü; çikolataya bandırılmış havuç şekerlemesi ya da ona benzer bir şeyler.

Küçük kız gözlerini devirdi. "Annemiz oraya gitmememizi söyledi, onlar kötü hanımlarmış."

"Lezbayanmış onlar," dedi oğlan. "Babam öyle söylüyor."

"Ah," dedi Scott. "Demek lezbayan. Anladım. Haydi şimdi güzel güzel eve gidin. Kaldırımdan yürüyün."

Şeker çıkınlarını sallaya sallaya yola koyuldular. Scott kapıyı kapatıp şekerleme kâsesine baktı. Hâlâ yarısı doluydu. Muhtemelen on altı, on sekiz kadar ziyaretçisi olmuştu. McComb ve Donaldson'a kaç çocuk gittiğini merak etti. Acaba hiç ziyaretçileri olmuş muydu?

Oturma odasına geçip haberleri açtı, Portland'da şeker toplayan çocukların görüntülerini izledi ve televizyonu kapattı.

Kötü hanımlarmış, diye düşündü. Lezbayanlar. Babaları öyle demiş.

O an aklına bir fikir geldi; en parlak fikirler de öyle gelir ya insanın aklına: yalnızca birkaç detay gerektiren, ne-

redeyse tastamam bir düşünce. Parlak fikirlerin illa ki *iyi* fikirler olması gerekmez tabii, ama bunu sürdürmeye ve sonucunu görmeye kararlıydı.

"Kendini ödüllendir," dedi ve güldü. "Kuruyup gitmeden önce kendini ödüllendir. Neden olmasın? Siktir et, neden olmasın?"

***

SCOTT ertesi gün elinde beş dolarlık bir banknotla Castle Rock Kültür Merkezine gitti. Hindi Alayı Koşusu 12K tabelasının önündeki masada Mike Badalamente ve Scott'ın Patsy'nin Yeri'nde rastladığı Ronnie Briggs oturuyordu. Onların arkasındaki spor salonunda üstlüler üstsüzlere karşı olmak üzere iki mahalle takımı basketbol oynuyordu.

"Hey Scotty!" dedi Ronnie. "N'aber dostum?"

"İyidir," dedi Scott. "Sen?"

"Keyfim yerinde!" diye bağırdı Ronnie. "Belediyede saatlerimi azaltmalarına rağmen olabildiğince keyfim yerinde. Perşembe günkü poker turnuvalarında pek rastlayamıyoruz sana artık."

"Sıkı çalışıyordum Ronnie. Büyük bir proje var elimde."

"Yahu şu Patsy'nin Yeri'ndeki mesele var ya..." Ronnie mahcup görünüyordu. "Dostum, o konuda üzgünüm. Trevor Yount'un çenesi çok düşüktür, bir konuşmaya başladı mı kimse onu susturmaya cesaret edemez. Sen istesen burnunu düzlerdin."

"Boşver, geçti gitti. Hey, Mike, yarışa katılabilir miyim?"

"Yeter ki sen iste," dedi Mike. "Ne kadar çok kişi katılırsa o kadar eğlenceli olur. Herkesin arkasında, çocuklar, yaşlılar ve formunu koruyamamışların yanında bana eşlik edebilirsin. Bu yıl kör bir yarışmacımız bile var. Rehber köpeğiyle katılacak."

Ronnie masanın üzerinden eğilip Scott'ın göbeğine vurdu. "Bu konuda da endişelenme oğlum Scotty, her 3K işaretinde bir acil durum teknisyeni bulunacak. İki tane de bitiş çizgisinde. Şanzımanı dağıtırsan çabucak toparlarlar."

"Öğrendiğim iyi oldu."

Scott beş dolar ödeyip 12 kilometrelik yarış sırasında yaşanabilecek herhangi bir kaza yahut tıbbi problemden Castle Rock'ı sorumlu tutmayacağını belirten belgeyi imzaladı. Ronnie bir makbuz çiziktirdi; Mike da yarış pistinin bir haritasını ve yarışacağı numaranın etiketini uzattı. "Yarıştan önce arkasındaki kâğıdı söküp tişörtüne yapıştırırsın. Yarışı başlatacak kişilerden birine ismini ver de yarışmaya uygun olup olmadığına bakıversinler."

Scott'a verilen numara 371'di, yarışa hâlâ üç haftadan fazla vardı. Islık çaldı. "İyi bir başlangıç yaptın, hele tüm yetişkinler için giriş ücretinin bu olduğunu düşünürsek."

"Öyle değil," dedi Mike, "ama çoğu öyle, geçen seneki gibi olursa sekiz, dokuz yüz kadar koşucumuz olur. New England bölgesinin her yanından gelenler oluyor. Nedendir bilinmez, bizim ufak, önemsiz Hindi Alayı Koşumuz biraz büyük bir mesele. Benim ufaklıklar viral olacağını söylüyor."

"Manzara yüzünden," dedi Ronnie. "Onları buraya getiren şey bu. Bir de tepeler, hele ki Hunter'ın orası. Tabii bir

de kazanan kişinin şehir merkezindeki Noel ağacını süsleyecek olması."

"Kültür Merkezi rota boyunca bütün imtiyazlara el koydu," dedi Mike. "Bana kalırsa işin güzelliği de burada. Bir sürü sosisliden, patlamış mısırdan, içecekten ve sıcak çikolatadan bahsediyoruz sonuçta."

"Bira yok ama," dedi Ronnie mahzunca. "Bu yıl biranın aleyhinde oy kullanıldı. Tıpkı kumar gibi."

Bir de lezbayanlar, diye düşündü Scott. Kasaba lezbayanları da veto etmişti. Hem de oy kullanmadan. Kasabanın sloganı 'düşük profil çizemiyorsan, gitmelisin' şeklindeydi.

"Deirdre McComb hâlâ koşmayı düşünüyor mu?" diye sordu Scott.

"Ah, elbette," dedi Mike. "Hem de her zamanki numarasıyla: 19. Ona ayırdık."

***

SCOTT Şükran Günü yemeğini Bob ve Myra Ellis'le birlikte yedi; masada Bob ve Myra'nın beş yetişkin çocuğundan sürüş mesafesinde yaşayan ikisi de vardı. Scott her şeyden ikişer porsiyon yedikten sonra Ellis'lerin arka bahçesindeki şenlikli yakalamaca oyununda çocuklara eşlik etti.

"Kalp krizi geçirecek, o kadar yemeğin üstüne koşulur mu?" dedi Myra.

"Sanmam," dedi Doktor Bob. "Yarınki büyük yarışa hazırlanıyor."

"O 12K'lık koşudan daha fazlasına kalkışırsa *gerçekten* kalp krizi geçirir," dedi Myra, Scott'ın kahkaha atan torun-

larından birini kovalamasını izlerken. "Yemin ederim, orta yaşlı adamlar tüm muhakemelerini kaybediyorlar."

Scott eve yorgun, mutlu ve yarınki büyük Hindi Alayı Koşusunu iple çeker halde gitti. Yatmadan önce tartıya çıktı ve çok da şaşırmaksızın 63 kiloya düşmüş olduğunu gördü. Henüz günde 1 kilo kadar kaybetmiyordu ama o günler de gelecekti. Bilgisayarını açıp Sıfır Günü'nü Mart'ın 15'ine kaydırdı. Korkuyordu, zaten korkmaması aptallık olurdu, ama aynı zamanda merak içindeydi. Başka bir şey daha vardı. Mutlu muydu? Bu muydu hissettiği? Evet. Belki delice bir şeydi ama kesinlikle mutluydu. Kesinlikle kendini kalabalığın arasından sıyrılmış hissediyordu. Doktor Bob *bunun* çılgınca olduğunu düşünebilirdi ama Scott bunu normal buluyordu. Değiştiremeyeceği bir şey için neden kötü hissetsindi ki? Neden bunu benimsemesindi?

***

KASIM ayının ortalarına doğru aniden soğuklar başladı, tarlalara don vuracak kadar olmasa da, Şükran Gününden sonraki cuma gün ağarırken hava bulutlu ve o mevsim için hâlâ sıcaktı. Kanal 13'ün sunucusu Charlie Lopresti günün kalanında muhtemelen sağanak yağmur yağacağını öngörüyordu ama bu ne yarışmacılar ne de izleyiciler nezdinde Castle Rock'ın büyük gününe gölge düşürmedi.

Scott eski koşu şortunu giyip yarışın başlamasından bir saat kadar önce, sekize çeyrek kala, Kültür Merkezine yürüdü, halihazırda çoğu kapüşonlu ceket (bunlar koşu sırasında vücutlar ısındıkça çıkarılacaktı) giyinmiş büyük

bir kalabalık vardı. Çoğunluk kayıt yaptırmak için KASABA DIŞINDAN GELENLER tabelasının olduğu sol tarafta bekliyordu. Sağ tarafta ise önünde kısa bir sıra bulunan CASTLE ROCK SAKİNLERİ yazılı tabela vardı. Scott numarasının arkasındaki kâğıdı söktü ve tişörtüne, düzmece göbeğinin üzerine yapıştırdı. Yakınlarda bir yerde okul bandosu çalıyordu.

Patsy'nin Yeri'nin sahibi Patsy Denton kaydını yapıp onu binanın uzaktaki tarafına yolladı; View Drive burada açılıyordu, yarış da bu noktadan başlayacaktı.

"Sen kasabadan olduğun için öne geçip hile yapabilirsin," dedi Patsy, "ama genellikle formda olmadığın düşünülür. Diğer üç yüz kişiyi bulup onlara katılmalısın." Göbek bölgesine doğru baktı. "Üstelik kısa süre sonra çocuklarla birlikte geride kalırsın."

"Tüh," dedi Scott.

Patsy gülümsedi. "Gerçekler acıtır, değil mi? O jambonlu hamburgerler, peynirli omletler dönüp dolaşıp insanı bulur sonunda. Göğsün sıkışmaya başlarsa bunu aklında tut."

Scott erkenden gelip kayıt yaptıran kasabalılardan oluşan ve giderek büyüyen kalabalığa doğru ilerlerken haritayı gözden geçirdi. Rota zorlu bir daireydi. İlk üç kilometre boyunca View Drive'dan 117. Karayoluna iniyordu. Bowie Nehri üzerindeki köprü yolun yarısındaydı. Sonra kasabanın yasal sınırlarından geçince Bannerman Caddesi adını alan 119. Karayolu boyunca devam ediyordu. Onuncu kilometrede Hunter Tepesi vardı, Koşucuların Kalp Sızısı olarak da biliniyordu burası. O kadar dik bir yokuştu ki

çocuklar karlı günlerde buraya kaymaya gelir, korkusuzca hızlansalar da aşağıdaki sürülmüş tarlalar sayesinde güvende kalırlardı. Son iki kilometre Castle Rock'ın ana caddesi üzerindeydi, burada yolun iki yanına dizilmiş tezahürat yapan izleyiciler ve Portland TV kanallarının üçünün de kamera ekipleri olurdu.

Herkes gruplar halinde toplaşmış, gülüp eğleniyor, sıcak çikolatalarını ya da kahvelerini yudumluyordu. Yani mavi şortu ve kar beyaz Adidas ayakkabıları içinde inanılmaz uzun ve güzel görünen Deirdre McComb dışındaki herkes. Numarasını (19) göz alıcı kırmızı tişörtünün büyük bölümünü görünür kılabilmek için ortasına değil, sol üst kısmına yapıştırmıştı. Tişörtünde bir empanada resmi vardı ve HOLY FRIJOLE, 142 MAIN STREET yazılıydı.

Restoranın reklamını yapmak mantıklıydı... tabii işe yarayacağını düşünüyorsa. Scott artık bunu pek önemsemediğini düşünüyordu. Elbette "kendi" posterlerinin daha az tartışma yaratacak afişlerle değiştirildiğini biliyor olmalıydı; rehber köpeğiyle koşacak olan adamın aksine (Scott onu başlangıç çizgisinin oralarda bir yerlerde röportaj verirken görmüştü) Deirdre kör değildi. Siktir et deyip yarıştan çekilmemesi Scott'ı şaşırtmadı; neden hâlâ orada olduğuna dair kuvvetli hisleri vardı Scott'ın. Onlara el hareketi çekmek istiyordu.

Elbette isteyecek, diye düşündü. Hepsini yenilgiye uğratmak istiyordu; adamları, kadınları, çocukları, Alman çoban köpekli kör adamı. Bütün kasabanın bir lezbayanın, hem de *evli* bir lezbayanın Noel ağacının ışıklarını yakışını izlemesini izliyordu.

Restoranın sonunun geldiğini biliyor olmalı diye düşündü Scott; belki de bundan memnundu, belki de Rock'tan defolup gitmeyi iple çekiyordu ama evet, karısıyla birlikte oradan ayrılıp geride yalnızca bir hatıra bırakmadan önce onlara hareket çekmek istiyordu. Konuşma yapmasına bile gerek yoktu, üstünlük taslayan belli belirsiz gülümsemesi yeter de artardı. *Alın işte, sizi kendini beğenmiş taşralı götverenler. Güzel sohbetti,* diyen gülümsemesi.

Esneme hareketleri yapıyor, bileğinden tutarak önce bir bacağını, sonra ötekini arkaya doğru esnetiyordu. Scott içecek masasının orada durdu (YARIŞMACILARA ÜCRETSİZ, HER MÜŞTERİYE TEK SERVİS), iki kahve aldı ve ikincinin ücretini ödedi. Sonra Deirdre McComb'a doğru yürüdü. Ona kesinlikle herhangi bir romantik ilgi beslemese de, yine de erkekti, vücudunu esnetişine, dönüşüne, tüm bunları yaparken dümdüz gri bulutlardan başka görecek hiçbir şeyin olmadığı gökyüzüne vakarla bakışına hayran olmadan edemedi.

Hizaya geçiyor, diye düşündü. Hazırlanıyor. Son yarışı için olmasa da, kendisi için önemli olan bir yarış için.

"Merhaba," dedi. "Yine ben. Baş belası."

Ayağını bırakıp Scott'a baktı. Güneşin doğudan doğacağı kadar öngörülebilir olan gülümsemesi belirdi yüzünde. Bu onun zırhıydı. O zırhın ardında belki öfkeli olduğu kadar incinmiş biri de olabilirdi ama dünyada hiç kimseye o kişiyi göstermemeye kararlıydı. Belki Missy hariç. Bu sabah ortalarda yoktu.

"Ah, Bay Carey," dedi. "Hem de yarışmacı olarak. Göbek kısmındaki balkonuyla birlikte, hem de biraz büyümüş galiba."

"Yağ çekmeniz işe yaramaz," dedi. "Hem belki altına yastık koymuşumdur, insanları kandırmak için." Bardaklardan birini uzattı. "Kahve ister misiniz?"

"Hayır. Sabah altıda yulaf ve yarım greyfurt yedim. Yolun yarısına gelinceye dek başka bir şey yemeyeceğim. Sonra stantlardan birinde durup kendime kızılcık suyu ısmarlayacağım. Şimdi, izin verirseniz esneme hareketlerimi bitirip meditasyon yapmak istiyorum."

"Bana bir saniyenizi ayırın," dedi Scott. "Buraya size kahve ikram etmeye gelmedim, zira kabul etmeyeceğinizi biliyordum. Sizinle iddiaya girmeye geldim."

Az önce sağ bileğini sol eliyle tutup geriye doğru kaldırmıştı. Bunu duyunca bıraktı ve sanki adamın alnında boynuz varmışçasına gözlerini dikti. "Siz neden bahsediyorsunuz Tanrı aşkına? Ayrıca bu çabalarınızın... bilmiyorum yani... *yağ çekme* çabalarınızın beyhude olduğunu size daha kaç kez söylemem gerekecek?"

"Yağ çekmekle dostane davranmak arasında büyük fark vardır, sizin de bunu bildiğinize inanıyorum. Ya da en azından her daim bu kadar savunmacı olmasanız bilirdiniz."

"Hiç de..."

"Savunmacı olmak için yeterli sebebiniz vardır mutlaka, şimdi bunları tartışmayalım. Size önereceğim iddia basit bir şey. Bugün eğer siz kazanırsanız sizi bir daha asla rahatsız etmeyeceğim, buna köpeklerinizle ilgili şikâyetler de dahil. Onları View Drive'da gönlünüzce gezdirirsiniz, benim bahçeme kaka yaparlarsa da *ben* toplarım, tek bir kelime de etmem."

Deirdre duyduklarına inanamıyor gibiydi. "*Eğer* ben kazanırsam? *Eğer*?"

Scott duymazdan geldi. "Öte yandan, eğer ben kazanırsam Missy'le birlikte akşam yemeğine benim evime gelirsiniz. Kafaya taktığım zaman kötü bir aşçı sayılmam. Oturup şarap içer, muhabbet ederiz. Buzları eritmek için, en azından denemiş oluruz. Canciğer kuzu sarması olmak zorunda değiliz, böyle bir şey beklemiyorum da, ama kapalı fikirleri değiştirmek..."

"Ben kapalı fikirli falan *değilim*!"

"En azından gerçek anlamda komşu oluruz. Ben sizden bir fincan şeker alırım, siz benden bir kalıp tereyağı; öyle şeyler. İkimiz de kazanamazsak berabere biter. Her şey şimdi nasılsa öyle sürer."

Restoranınız kapanıp ikiniz bu kasabadan gidene dek, diye düşündü Scott.

"Doğru mu duyuyorum? Beni bugün mağlup edebileceğinize dair iddiaya girmek istiyorsunuz? Sizinle açık konuşacağım Bay Carey. Vücudunuz bende, egzersiz yapmayan açgözlü tipik beyaz bir Amerikalı olduğunuz izlenimini uyandırıyor. Zorlarsanız ya bacağınıza kramp girer, ya sırtınız incinir ya da kalp krizi geçirirsiniz. Beni bugün yenemezsiniz. Beni bugün *kimse* yenemez. Şimdi lütfen gidin de hazırlanayım."

"Pekâlâ," dedi Scott. "Anlıyorum. İddiaya girmeye korkuyorsunuz. Tahmin etmiştim."

Tam diğer bacağını kaldırıyordu ki bıraktı. "Allah iyiliğinizi versin. *Peki*. Kabul. Şimdi beni yalnız bırakın."

Scott gülümseyerek elini uzattı. "El sıkışmamız gerek. Bu sayede, eğer cayarsanız bir dolandırıcı olduğunuzu yüzünüze vururum. Siz de kabullenmek zorunda kalırsınız."

Homurdandı ama elini uzatıp sertçe sıktı. Bir anlığına –yalnızca küçücük bir anlığına– gerçek bir gülümsemenin izini görür gibi oldu Scott. Yalnızca bir izdi ama Scott'ın kendini koyuverse güzel bir gülümsemesi olacağı izlenimine kapılmasına yetmişti.

"Harika," dedi ve "güzel sohbetti," diye ekledi. 300'lerin oraya doğru yöneldi.

"Bay Carey."

Scott döndü.

"Bu sizin için neden bu kadar önemli? Ben –yani *biz*– sizin erkekliğinize falan bir tehdit oluşturduğumuz için mi?"

Hayır, çünkü seneye ölmüş olacağım, diye düşündü, ve ölmeden önce en azından tek bir şeyi doğru yapmış olmak istiyorum. Bu doğru şey evliliğim olmayacak, orası belli, zincir mağazaların web sitesi de olmayacak çünkü o herifler mağazalarının otomobil çağının başlangıcındaki kırbaçlı fabrikalara benzediğinin farkında değiller.

Ama bunları söyleyemezdi. McComb bunları anlamazdı. Kendisi bile tam olarak anlayamazken o nasıl anlasındı ki?

"Önemli işte," dedi sonunda.

Öylece uzaklaştı.

IV. Bölüm

Hindi Alayı Koşusu

BELEDİYE BAŞKANI Dusty Coughlin birazcık gecikip dokuzu on gece neredeyse dört yüz metrelik alana dizilmiş sekiz yüzü aşkın yarışmacının önüne geçti. Bir elinde yarışı başlatacağı tabanca, diğerindeyse pilli megafon vardı. Deirdre McComb'un da aralarında bulunduğu düşük sayılı

yarışmacılar en öndeydi. Scott'ın etrafını saran 300'lü numaralı kadınlı erkekli yarışmacılar kollarını indirip kaldırıyor, derin nefesler alıp veriyor, enerji verici atıştırmalıklarından son lokmaları ısırıyordu. Scott çoğunu tanıyordu. Solundaki yeşil bandanasını düzelten kadın yerel bir mobilya mağazası işletiyordu.

"Bol şans Milly," dedi Scott.

Kadın sırıttı ve başparmağıyla onay işareti yaptı. "Sana da."

Coughlin megafonu kaldırdı. "*KIRKBEŞİNCİ GELENEKSEL HİNDİ ALAYI KOŞUSUNA HOŞGELDİNİZ! HAZIR MIYIZ?*"

Yarışmacılardan onaylayan çığlıklar yükseldi. Lise bandosunun üyelerinden biri trompeti üfledi.

"*PEKÂLÂ O ZAMAN! YERLERİNİZİ ALIN... HAZIR OLUN...*"

Başkan siyasetçilere has sırıtışıyla tabancayı kaldırıp tetiği çekti. Ses alçak bulutlarda yankılanmış gibiydi.

"*BAŞLAYIN!*"

Ön sıradakiler düzgünce ilerledi. Deirdre kırmızı tişörtü sayesinde kolayca seçiliyordu. Diğer yarışmacılar dip dibeydiler ve yarışa o kadar da düzgün başlamadılar. Birkaçı düştü, kaldırmak için başkaları yardıma koştu. Milly Jacobs, bisiklet şortu giymiş ve şapkalarını ters takmış iki delikanlının arasına itilmişti. Scott onu kolundan yakalayıp doğrulttu.

"Teşekkürler," dedi Milly. "Bu benim dördüncü koşum. Başlangıçta hep aynısı olur. Rock konserinde kapıların açılması gibi."

Bisiklet şortlu gençler bir boşluk görmüş, Mike Badalamente'yi ve koşarken konuşup gülüşen üçlü kadın grubunu geçmişti, senkronize halde koşuyorlardı ve gözden kaybolmuşlardı bile.

Scott Mike'la yan yanaydı, ona el salladı. Mike başıyla selam verip göğsünün sol tarafına pat pat vurdu ve haç çıkardı.

Herkes kalp krizi geçireceğime inanıyor, diye düşündü Scott. Bana kilo verdirmenin ilginç olacağını düşünen kadim tanrı en azından biraz da kaslandırabilirdi; ama yok.

Nora'nın kendisinden bir zamanlar bir yemek odası takımı aldığı Milly Jacobs ona yandan yandan sırıttı. "İlk yarım saat falan eğlenceli oluyor. Sonrası rezalet. 8K çizgisini geçtin mi tam cehennem. Oraya gelebildiysen, sonrasında rüzgârı arkana alabilirsin. Bazen yani."

"Bazen mi?" dedi Scott.

"Aynen. Bu yıl öyle olacağını umuyorum. Sonuna kadar gidebilmek istiyorum. Sadece bir kez başardım. Seni görmek güzeldi Scott." Sonra hızını alıp Scott'ı geride bıraktı.

View Drive'daki evini geçtiği sırada, kalabalığın arası daha çok açılmaya başladı, koşmaya daha müsait bir alan açıldı. Tempolu ve hızlı bir koşu tutturdu. İlk kilometrenin dayanıklılığını çok da zorlamadığının farkındaydı çünkü hep yokuş aşağı koşuyorlardı ama Milly şimdilik haklıydı; gerçekten de eğleniyordu. Kolayca nefes alıyor, kendini iyi hissediyordu. Şimdilik bu kadarı kâfiydi.

Birkaç yarışmacıyı geride bıraktı, ama yalnızca birkaç tanesini. Daha fazla sayıdaki koşucu ise onu geçti, kimi 500'lü, kimi 600'lü numaralardandı; hatta 721 numaralı

bir Şam şeytanı yanından süzülüp gitti. Bu lavuğun şapkasında bir de küçük pervane vardı. Scott'ın acelesi yoktu, en azından şimdilik. Düzlüğe geldiklerinde Deirdre'yi görebiliyordu, dört yüz metre kadar ilerdeydi. Kırmızı tişörtü ve mavi şortuyla onu fark etmemek imkânsızdı. İşi ağırdan alıyordu. Önünde en azından on küsur, hatta belki yirmi koşucu vardı; Scott buna şaşırmadı. Bu onun ilk koşusu değildi, öndeki amatörlerin aksine üzerine çalışılmış bir planı vardı. Scott, sekizinci ya da dokuzuncu kilometreye kadar diğerlerinin kendisini geçmesine izin vereceğini, sonra onları teker teker geride bırakıp Hunter Tepesini geçince liderliğe yerleşeceğini tahmin ediyordu. Hatta son deparını atmak için şehir merkezine kadar bekleyip yarışın heyecanını artırabilirdi de, ama Scott böyle yapacağını sanmıyordu. Deirdre açık ara birinci olmak isterdi.

Ayaklarında hafiflik, bacaklarında kuvvet hissediyor ama hızlanma arzusuna karşı koyuyordu Scott. Kırmızı tişörtü gözden kaybetmesen yeter, diyordu kendine. Deirdre ne yaptığını biliyor, bırak sana yol göstersin.

View Drive ve 117. Karayolunun kesiştiği yerde Scott minik turuncu yazıyı geride bıraktı: **3K**. Bisiklet şortlu adamlar önündeydi; bir tanesi sarı yol çizgisini ortalamış, ayaklarını vura vura ilerliyordu. Adamlar birkaç ergeni geride bıraktı, onların ardından Scott da aynısını yaptı. Ergenler gayet sağlıklı görünseler de güç nefes alıyorlardı. Yanlarından geçerken, ergenlerden birinin nefes nefese şöyle dediğini işitti: "Şu yaşlı şişkonun bizi geçmesine izin mi vereceğiz?"

Ergenler hızlandı, ikisi iki taraftan Scott'ı geçti ama nefesleri daha da tıkanmıştı.

"Koyduk mu? Görüşürüz tombik!" diye zar zor konuştu biri.

"Gidin kendinizle uğraşın," dedi Scott gülümseyerek.

Zorlanmadan koşuyor, mesafeyi uzun adımlarıyla eritiyordu. Solunum hâlâ iyi durumda, keza kalp ritmi de; zaten neden olmasındı ki? Göründüğünden 50 kilo daha hafifti, demek ki kilosunun yarısı bile onu yaşatmaya yeterdi. Diğer yarısı ise 108 kiloluk bir adamı taşımaya yetecek kaslardan oluşuyordu zaten.

117. Karayolunda iki dönemeç vardı, yol daha sonra taşlık zemini üzerinde şakırdayan Bowie Nehrine çıkıyordu. Scott nehrin hiç bu kadar güzel gürüldediğini duymamıştı, ciğerlerine çektiği sisli hava hiç bu kadar lezzetli gelmemişti, yolun öte yanındaki uzun çamlar hiç bu kadar güzel görünmemişti. Çamların kokusunu alıyordu; keskin, yeşil ve parlak. Her nefes bir öncekinden daha derindi, kendini dizginlemeyi sürdürüyordu.

Böyle bir günde hayatta olduğum için mutluyum, diye düşündü.

Nehrin üstündeki kapalı köprüde turuncu işaretlerden biri daha vardı: **6K**. Yanındaki tabelada şöyle yazıyordu: EVİN YOLUNU YARILADIK! Köprüde yankılanan ayak sesleri Gene Krupa'nın baterisinden yükselen ritimler gibi güzeldi, en azından Scott böyle düşündü. Tepelerinden geçen huzursuz kırlangıçlar çatının altında ileri geri uçuşuyorlardı. Hatta bir tanesi suratına doğru uçtu, kanadının vuruşu Scott'ın kaşlarına denk geldi; yüksek sesle güldü buna.

Öteki uçta bisiklet şortlu heriflerden biri korkuluklara yaslanmış hızlı hızlı nefes alıp veriyor, kramp girmiş baldırını ovuyordu. Scott ve diğer yarışmacılar geçip giderken başını kaldırıp bakmadı. 117. ve 119. karayollarının kesiştiği yerde koşucular içecek standının etrafına üşüşmüş, yollarına devam etmeden önce kâğıt bardaklardan su, enerji içeceği ve kızılcık sularından yudumluyorlardı. İlk altı kilometrede kendilerini fazla zorlamış olan sekiz-dokuz kişi çimlere yayılmıştı. Scott, Patsy'nin Yeri'nde tartıştığı kalın boyunlu kamu işçisi Trevor Yount'ın da onların arasında olmasına sevinmişti.

119. Karayolunun bitip (kasabanın en uzun süre görev yapmış ama bir kaza sonucu arka sokaklardan birinde hayatı sonlanmış olan talihsiz şerifinin isminin verildiği) Bannerman Caddesinin başladığı noktadaki CASTLE ROCK KASABASI SINIRI yazılı tabelayı geçti. Artık hızlanmanın vakti gelmişti, Scott turuncu 8K tabelasını geçerken vitesi ikiye attı. Sıkıntı yoktu. Serin ve leziz havayı kan pompalanan ılık teninde hissediyordu, tenine değen ipek gibi; dayanıklı bir motor misali çarpan kalbinin atışını göğsünde hissetmek hoşuna gitmişti. Caddenin iki yanında da evler vardı, insanlar ellerinde pankartlarla bahçelere dizilmiş, resim çekiyorlardı.

Milly Jacobs da oradaydı, yarışa devam ediyordu ama yavaşlamıştı, bandanası terden koyu yeşile dönmüştü.

"Rüzgârı arkana alabildin mi Milly?"

Dönüp inanmaz gözlerle Scott'a baktı Milly. "Aman Tanrım... Sen... burada olduğuna inanamıyorum," dedi nefes nefese. "Seni çoktan geride bıraktığımı düşünmüştüm."

"Sonradan açıldım," dedi Scott. "Şimdi vazgeçme Milly, asıl güzel kısım şimdi başlıyor." Sonra onu geride bıraktı.

Yolun bu kısmında bir dizi çok dik olmayan yokuş çıkılıyordu, Scott daha fazla koşucuyu geride bırakmaya başladı; bunların arasında yarışı bırakanlar da vardı, hâlâ sürdürenler de. Daha öncesinde boktan bir spor ayakkabı ve eski bir tenis şortu giymiş Scott gibi orta yaşlı bir şişko tarafından birkaç saniyeliğine dahi olsa geride bırakılmayı hakaret sayıp hızlanan ergenler de yarışı sürdürenler arasındaydı. İkisi de aynı şaşkın ifadeyle Scott'a bakakaldılar. Scott keyifle gülümseyerek "Koyduk mu?" dedi.

Ergenlerden biri orta parmağıyla hareket çekti. Scott ona öpücük attı ve boktan spor ayakkabısının tabanlarını izletti.

***

SCOTT dokuzuncu kilometreye girerken gökyüzünde batıdan doğuya doğru çakan şimşeklerin gürültüsü yankılandı.

Bu iyi olmadı, diye düşündü. Kasım şimşekleri Louisiana'da normaldir ama Maine'de değil.

Bir dönemece vardı ve yumruklarını göğsünde birleştirmiş, kafasını da geriye atmış halde koşan ve yaşlı, cılız bir leyleği andıran adama yetişmek için sola doğru seğirtti. Askılı atleti, adamın eski dövmelerle bezeli ince beyaz kollarını ortaya çıkarmıştı. Yüzünde delilerinkini andıran bir sırıtış vardı. "Şu gök gürültüsünü duydun mu?"

"Evet!"

"Çılgınca yağacak! Ne gün ama?"

"Kesinlikle öyle," dedi Scott gülerek. "Hem de en iyisinden!" Derken Scott adamı geçti, ama önce poposuna şaplağı da yedi.

Yol şimdi düzleşmişti, Scott, Koşucuların Kalp Sızısı olarak da bilinen Hunter Tepesini yarılamış olan kırmızı tişörtü ve mavi şortu gördü. McComb'un önünde yalnızca beş-altı yarışmacı vardı artık. Tepenin ardında birkaç kişi daha olabilirdi ama Scott bundan şüpheliydi.

Vitesi artırma vakti gelmişti.

O da öyle yaptı ve şimdi en önemli koşucular arasındaydı, tazıların yani. Ama bir kısmı bitkin düşmüş, bir kısmı da enerjilerini dik yokuşa saklamıştı. Göbeği ter içindeki tişörtünü zorlayan orta yaşlı bir adam olarak inanmaz bakışlarla karşılaşıp önce aralarına girdi, sonra da onları geride bıraktı.

Hunter Tepesini tırmanırken Scott'ın nefesi daralmaya başladı, alıp verdiği nefes sıcak ve paslıydı sanki. Ayakları artık pek de hafif değil gibiydi, baldırları alev alevdi. Sol kasığında sanki burkulmuş gibi keskin bir ağrı vardı. Yokuşun son düzlüğü bitmeyecek gibi görünüyordu gözüne. Milly'nin dediklerini düşündü: önce eğlence, sonra rezillik, sonra da cehennem. Şu an rezaleti mi yaşıyordu yoksa cehennemi mi? İkisinin arası, diye düşündü.

Deirdre McComb'u geçebileceğini hiç düşünmemişti (gerçi bu olasılığı göz ardı da etmemişti), ama yarışı en önlerde bitireceğini, eski hantal bedenini taşımaya elverişli kaslarının onu öne çıkaracağını *düşünmüştü*. Yarışı bırakan birkaç koşucunun (biri başını önüne eğmiş, diğeri nefes nefese sırtüstü uzanmıştı) yanından geçerken bunlar vardı aklında.

Belki de hâlâ fazla kiloluyum, diye düşündü. Ya da belki bunun için yeterince gücüm yok.

Birkaç gök gürültüsü daha duyuldu.

Hunter Tepesinin zirvesi bir türlü yakınlaşmadığından, aşağıya, yola baktı ve çakıl taşlarının şose yolda bir bilimkurgu filmindeki galaksiler misali aşağı yuvarlanmasını izledi. Gözlerini tam zamanında yukarı çevirdi ve sarı çizgiyi ortalamış, dizlerini tutup nefes nefese yolda dikilen kızıl saçlı koşucuya çarpmamayı başardı. Scott tepeye varmasına altmış metre kaldığını gördü. Bir de turuncu tabelayı: **10K**. Gözlerini tabelaya dikti ve koştu, artık nefesi yalnızca sıklaşmamış, iyice *daralmıştı* da; kırk iki yıllık yaşamını nefesinde hissediyordu. Sol dizi sızlamaya başlamıştı, kasığındaki ağrıyla eşzamanlı darbeler indiriyordu. Ter damlacıkları yanağından kaynar su gibi süzülmeye başlamıştı.

Başaracaksın. *Yapacaksın.* Her şeyi ortaya koydum.

Hem neden koymayayım ki? Sıfır Günü şubat ya da mart olmasın da bugün olsun, ne olacak.

Tabelayı geçip zirveye ulaştı. Purdy'nin kereste dükkânı sağ koldaydı, Purdy'nin hırdavat dükkânı ise solda. Sadece iki kilometre kalmıştı. Aşağıdaki şehir merkezini görebiliyordu; yolun iki yanında bayraklarla süslenmiş yirmi küsur dükkân, birbirlerine silah çekmiş gibi karşılıklı duran Katolik Kilisesiyle Metodist Kilisesi, eğimli park yeri (her yer kapılmıştı), ana baba gününe dönmüş kaldırımlar ve kasabanın iki trafik ışığı. Hindi figürleriyle süslenmiş parlak sarı bitiş şeridinin asılı olduğu köprü iki trafik ışığının arasındaydı. Scott'ın önünde yalnızca altı-yedi koşucu kalmıştı. Kırmızı tişörtlü ikinci sıradaydı, birinciyle ara-

sındaki mesafeyi giderek kapatıyordu. Deirdre son atağına kalkmıştı.

Onu asla yakalayamayacağım, diye düşündü Scott. Aramızdaki mesafe çok fazla. Şu lanet tepe beni öldüremedi ama anamı ağlattı.

Sonra ciğerleri yeniden açılır gibi oldu, her nefes bir öncekinden daha derine ulaşıyordu sanki. Ayakkabılarının (kör edici beyazlıkta Adidaslar değil, eski püskü Pumalar) üstüne bulaşan tozları silkelemeye başlamıştı. Daha önceki bedensel hafiflik hızla geri geliyordu. Milly'nin rüzgârı arkaya alma olarak açıkladığı, McComb gibi profesyonellerinse koşucu kafası dediği şey bu olsa gerekti. Scott'ın hoşuna gitti bu. Bahçesinde dizlerini esnetip yukarı sıçrayarak dalı yakaladığı günü hatırladı. Parktaki basamaklarda aşağı yukarı koşuşunu anımsadı. Stevie Wonder'ın 'Superstition' şarkısı eşliğinde mutfakta dans edişini hatırladı. Bu da öyleydi. Rüzgâr değil, tam olarak kafayı bulmak da değil; bir tür yükseliş. Kendini aştığın ve daha da ileri gidebileceğin hissi.

Hunter Tepesinden inerken bir tarafta O'Leary Ford'u, diğer tarafta Zoney'nin Go-Mart'ını geride bıraktı, bir koşucuyu geçti, sonra bir başkasını daha. Dört koşucu geride kalmıştı. Arkasından ona bakıp bakmadıklarını bilmiyor, umursamıyordu da. Tüm dikkatini kırmızı tişörtle mavi şorta vermişti.

Deirdre birinciliği devraldı. Tam bu esnada gök gürültüleri (Tanrı'nın başlangıç işareti) çoğalmıştı, Scott ilk soğuk damlacığı ensesinde hissetti. Sonra da kolunda. Yere baktı ve bozuk para büyüklüğündeki damlacıkların zemini

koyulaştırarak düşmeye başladığını gördü. Bitiş çizgisine daha bir buçuk kilometre kalmış olmasına rağmen seyirciler ana caddenin iki tarafını da doldurmuştu. Scott şemsiyelerin patlayan çiçekler misali bir bir açılmaya başladığını gördü. Muazzam bir görüntüydü. Her şey öyleydi; koyulaşan gökyüzü, yoldaki çakıl taşları, Hindi Alayı Koşusunun son kilometresini haber veren tabelanın turuncusu. Dünya ayaklarının altındaydı.

Önündeki koşuculardan biri aniden yoldan ayrıldı, dizlerinin üstüne çöküp sırtüstü yuvarlandı, ıstırapla çarpılmış ağzı yağmur damlalarının düşüşünü bekler gibi açılmıştı. Deirdre ile arasında yalnızca iki koşucu kalmıştı.

Scott son turuncu tabelayı da geçti. Artık sadece bir kilometre kalmıştı. Birinci vitesten ikiye geçmişti. Artık iki tarafını tezahürat eden ve Hindi Alayı Koşusu bayrakları sallayan seyircilerin doldurduğu kaldırımlara yaklaşmışken, üçüncü, hatta dördüncü vitese geçip geçemeyeceğini görmenin zamanı gelmişti.

Bas gaza, orospu çocuğu, diye düşündü ve hızlandı.

Yağmur bir an duraksamış gibiydi, Scott yağmurun yarış bitene kadar kendini tutacağını sandı ama sonra sağanak tüm hızıyla bastırıp seyircilerin tentelerin altına ve kapı eşiklerine kaçışmasına sebep oldu. Görüş mesafesi yüzde yirmiye indi, sonra ona, ardından neredeyse sıfıra. Scott soğuk yağmuru daha da leziz buldu; neredeyse ilahi.

Bir koşucuyu daha geçti, sonra bir başkasını. İkincisi, Deirdre'nin geçmiş olduğu bir önceki liderdi. Artık yavaşlamıştı; başı önünde, elleri kalçalarında, suya batmış tişör-

tü üstüne yapışmış halde sel içindeki caddede su sıçrata sıçrata koşuyordu.

Gri yağmur perdesinin arasından Scott ilerideki kırmızı tişörtü seçebildi. Onu geçebilmek için son bir atımlık kuvveti kaldığını düşündü ama bunu başaramadan yarış bitmiş de olabilirdi. Ana caddenin sonundaki trafik ışığı gözden kaybolmuştu. Köprü ve ayaklarına sarılmış sarı bitiş şeridi de öyle. Artık yalnızca o ve McComb kalmıştı, ikisi de sağanağın altında körlemesine koşuyordu; Scott daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Yalnızca mutluluk hafif kaçardı. Burada, dayanma gücünün sınırlarını keşfetmek yeni bir dünya açmıştı önünde.

Her şey bunun içinmiş, diye düşündü. Bu yükseliş için. Eğer ölmek böyle bir hisse, herkes seve seve ölüme yürümeliydi. Deirdre McComb'un arkaya baktığını görecek kadar yakındı ona, sırılsıklam atkuyruğu can çekişen balıklar gibi omzuna çarpıp duruyordu. Kimin birinciliğe doğru ilerlediğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Önüne döndü, başını eğdi ve hızlandı.

Scott önce ona yaklaştı, sonra da dibine kadar geldi. Yaklaştı, yaklaştı; neredeyse sırılsıklam tişörtünün sırtına dokunabileceği, ensesinden süzülen yağmur sularını görebileceği kadar yakındaydı. Sağanağın gürültüsüne rağmen nefes alıp verişlerini duyabileceği kadar yakındaydı. Onu görebiliyordu ama önünden geçtikleri binaları, trafik ışıklarını ya da köprüyü göremiyordu. Ana caddenin neresinde olduğunun farkında değildi, referans alabileceği hiçbir şey yoktu. Tek referansı önündeki kırmızı tişörttü.

Deirdre tekrar arkaya baktı, hata yapmıştı. Sol ayağı sağ bileğine takıldı ve yere düştü, kolları yerdeki suda sörf yaparcasına havaya kalkmıştı, havuza göbekleme atlayan bir çocuk misali iki tarafa su sıçratıyordu. Ciğerlerindeki hava çıkarken koyuverdiği inlemeyi işitti Scott.

Scott ona yaklaştı, durdu ve eğildi. Deirdre onu görebilmek için tek koluna yaslanarak doğruldu. Yüzünde öfkeli bir ıstırap ve elem vardı. "Nasıl hile yaptın?" diye fısıldadı. "Lanet olsun sana, nasıl hil..."

Scott onu tuttu. Şimşek, Scott'ı irkilten bir anlık patlamayla sokağı aydınlattı. "Haydi." Diğer kolunu kadının beline dolayıp onu yukarı kaldırdı.

Deirdre'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir şimşek daha çaktı. "Aman Tanrım, ne yapıyorsun? *Neler oluyor bana*?"

Scott duymazdan geldi. Deirdre'nin ayakları hareket ediyordu ama iki-üç santim suya batmış yolda değil, havada. Scott ona ne olduğunun farkındaydı, mükemmel bir his olduğuna da emindi ama kendisi aynı şeyi hissetmiyordu. Kendini hafiflemiş hissediyordu Deirdre ama kas ve tendonlardan oluşan bu ince beden Scott'a pek de hafif gelmiyordu. Kadını bıraktı. Hâlâ köprüyü göremiyordu ama bitiş çizgisi olması gereken sarımtırak şeridi seçebiliyordu.

"*Haydi*!" diye bağırıp bitiş çizgisini işaret etti. "*Koş*!"

Koştu. Scott da arkasından. Deirdre bitiş şeridini göğüsledi. Şimşek çaktı. Scott onu takip etti, kollarını yağmura çevirmiş, köprüden geçerken yavaşlamıştı. Yolun yarısında elleriyle dizlerinin üstüne çökmüş halde buldu onu. Yanına çöktü, ikisi de büyük oranda sıvıdan müteşekkil havayı derin derin soluyordu.

Scott'a baktı, sular yüzünden gözyaşları gibi süzülüyordu.

"Ne oldu? Tanrım, bana sarıldığın anda bütün ağırlığım sanki yok olup gitti!"

Scott, Doktor Bob'u görmeye gittiği ilk gün parkasının ceplerine koyduğu bozuk paraları düşündü. Her bir elinde dokuzar kiloluk dambıllarla tartıya çıktığı günü hatırladı.

"Evet öyleydi," dedi Scott.

"DeeDee! *DeeDee*!" Missy'nin sesiydi bu, onlara doğru koşuyordu. Kollarını kaldırmıştı. Deirdre doğrulup karısına sarıldı. Tökezlediler, neredeyse düşeceklerdi. Scott onları yakalamak üzere kollarını uzattı ama gerek kalmadı. Bir şimşek daha patladı.

Kalabalık onlara ulaştı; şimdi etrafları yağmur altında alkış tutturmuş Castle Rock ahalisiyle sarılmıştı.

V. Bölüm

Yarıştan Sonra

O AKŞAM Scott vücudunun dayanabileceği en yüksek sıcaklıkta suyla doldurduğu küvete uzanmış kaslarındaki ağrıları dindirmeye çalışıyordu. Çalan telefonunu küvetin yanındaki sandalyenin üstünde duran temiz giysilerinin arasında el yordamıyla bulmaya çalıştı. Bu lanet şeye bağımlıyım, diye düşündü.

"Alo?"

"Ben Deirdre McComb, Bay Carey. Akşam yemeğimiz için hangi akşamı uygun görürsünüz acaba? Önümüzdeki pazartesi uygun olabilir, pazartesileri restoran kapalı oluyor zira."

Scott gülümsedi. "Sanırım iddiayı yanlış anladınız Bayan McComb. Siz kazandınız, artık köpekleriniz bahçemde ebediyen dolaşma özgürlüğüne sahipler."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi. "Siz hile yaptınız."

"Kazanmayı hak etmiştiniz."

Deirdre güldü. Scott onun güldüğünü ilk kez işitiyordu, pek hoştu. "Lisedeki atletizm hocam bu yorumunuzu duysa saçını başını yolardı. Hangi noktada bitireceğinizin neyi hak ettiğinizle hiç ilgisi yoktur, derdi. Neyse, bizi yemeğe davet ederseniz zaferi kabulleneceğim."

"O halde vejetaryen aşçılığımı biraz tazeleyeyim. Önümüzdeki pazartesi benim için uygun, ama eşinizi de getireceksiniz. Yedi gibi diyelim mi?"

"Olur. Zaten o da davetinizi kaçırmak istemez. Hem..." Tereddüt etti. "Söylediklerim için özür dilerim. Hile yapmadığınızı biliyorum."

"Özre gerek yok," dedi Scott tüm içtenliğiyle. Çünkü istemsizce de olsa hile yapmış sayılırdı.

"Bunun için olmasa da geçmişteki davranışlarım için bir özür borçluyum. Hafifletici sebepleri mazeret gösterebilirdim ama Missy böyle bir şeyin olmadığını söylüyor. Bu konuda haklı da sayılabilir. Bazı... huylarım var... bunları değiştirmek zor oluyor."

Buna ne cevap vereceğini bilemedi Scott, bu yüzden konuyu değiştirdi. "İkiniz de glütensiz mi besleniyorsunuz?

Ya da laktoz intoleransınız var mı? Bileyim ki sizin ya da Missy'nin, pardon Bayan Donaldson'ın yiyemeyeceği bir şey hazırlamayayım."

Deirdre yine güldü. "Et ya da balık yemiyoruz, hepsi bu. Onun dışındaki her şey bize uyar."

"Yumurta bile mi?"

"Yumurta bile Bay Carey."

"Scott. Bana Scott deyin."

"Pekâlâ. Ben de Deirdre. Ya da DeeDee, köpeğimiz Dee'yle karışmasın diye." Müteredditti. "Yemeğe geldiğimizde, yarışta beni kaldırmanız hakkında da konuşabilir miyiz? Koşarken garip hislere, algılara kapıldım; diğer koşucular da aynısını söyler..."

"Bana da oldu," dedi Scott. "Hunter Tepesinden sonra, her şey epey... garipleşti."

"Ama hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Birkaç saniyeliğine sanki bir uzay istasyonunda gibiydim."

"Evet bunu açıklayabilirim. Ama her şeyi bilen dostum Doktor Ellis'i de davet etmek isterim. Eğer müsaitse eşini de." Eğer gelirse demek istemiş, ama dile getirmemişti Scott.

"Tabii. Pazartesi görüşürüz o halde. Ah, *Press-Herald*'a bakın mutlaka. Haber yarından evvel yayınlanmaz elbette ama şimdiden web sitesine koymuşlar."

Tabii ki öyledir, diye düşündü Scott. Yirmi birinci yüzyılda yazılı basın da kamçılı fabrikalarla eşdeğerdi.

"Bakacağım."

"Sizce çakan şimşek miydi? Finaldeki yani."

"Evet," dedi Scott. Başka ne olacaktı? Fıstık ezmeli sandviçin üstüne nasıl reçel gelmeliyse şimşekten sonra da gök gürültüsü gelmeli.

"Ben de öyle düşündüm," dedi DeeDee McComb.

***

SCOTT giyinip bilgisayarını açtı. Haber *Press-Herald*'ın ana sayfasındaydı, cumartesi baskısının da ana sayfasında, hatta manşetinde, dünyadan son dakika haberlerinin de üstünde olacağına emindi. Başlık şöyleydi: **YEREL RESTORAN SAHİBİ, CASTLE ROCK HİNDİ ALAYI KOŞUSUNU KAZANDI**. Gazeteye bakılırsa 1989'dan beri ilk kez bir kasaba sakini koşuyu kazanıyordu. Online baskıda yalnızca iki fotoğraf vardı ama Scott cumartesi baskısında daha fazla fotoğraf olacağını düşünüyordu. Finaldeki şimşek değildi; gazetenin fotoğrafçısıydı, yağmura rağmen finalde kusursuz fotoğraflar çekmişti.

İlk fotoğrafta Deirdre ve Scott birlikteydi, arkada köprüdeki trafik ışığının bulanık kırmızısı parlıyordu, demek ki Deirdre düştüğünde bitiş çizgisine yetmiş metre bile kalmamıştı. Scott'ın kolu belindeydi. Atkuyruğundan çıkmış bir saç tutamı yanağına yapışmıştı. Yorgun bir hayret ifadesiyle Scott'a bakıyordu. O da ona bakıyor... ve gülümsüyordu.

BİR ARKADAŞINDAN BİRAZ YARDIM ALDI yazıyordu spotta, onun altında da şöyle devam ediyordu: *Castle Rock sakinlerinden Scott Carey, bitiş çizgisinden az evvel ıslak zeminde ayağı kayan Deirdre McComb'un doğrulmasına yardım ediyor.*

İkinci fotoğrafın başlığında *ZAFER KUCAKLAŞMASI* yazıyordu ve üç kişinin ismi veriliyordu: Deirdre McComb, Melissa Donaldson ve Scott Carey. Kucaklaşanlar Deirdre ve Missy'ydi. Scott onlara dokunmasa da, düşerlerse tutabilmek için içgüdüsel bir biçimde kollarını kaldırıp etraflarını sarmıştı ve onlara sarılıyor gibi görünüyordu.

Haberin metninde Deirdre McComb'un 'partneriyle' birlikte işlettiği restoranın ismi de verilmişti; gazetenin ağustos sayısında yayınlanmış bir eleştiriden alıntı da yapılıyordu: "vejetaryen mutfağını Meksika-Amerika mutfağının mucizeleriyle birleştiren yemekler mutlaka denenmeli; uğruna uzun bir yola katlanılabilecek lezzetler."

Bill D. Cat, Scott masasına oturduğu vakitlerde aldığı pozisyona yerleşerek evcil insanını gizemli yeşil gözleriyle izleyebildiği komodine kuruldu.

"Bak ne diyeceğim Bill," dedi Scott. "Bu da müşteri getirmezse hiçbir şey getirmez artık."

Banyoya gidip tartıya çıktı. İbre onu şaşırtmadı. 62 kiloya düşmüştü. O gün harcadığı enerjinin sonucu olabilirdi bu, ama pek de aklına yatmadı. Metabolizmasını hızlandırarak (hatta son vitese çıkararak) süreci de hızlandırmış olmalıydı.

Sıfır Günü, öngördüğünden de erken gelecek gibiydi.

***

MYRA ELLIS yemeğe eşiyle birlikte geldi. Başlangıçta çekingen, hatta utangaçtı; Missy Donaldson da öyle, ama birer kadeh Pinot şarabıyla (Scott şarabın yanında peynir,

kraker ve zeytin de ikram etmişti) ikisi de gevşedi. Ardından adeta bir mucize gerçekleşti; iki hanım da mikolojiye ilgi duyduklarını keşfedip gecenin çoğunu yenebilir mantarlardan söz ederek geçirdiler.

"Mantarlar hakkında ne çok şey biliyorsunuz!" dedi Myra hayretle. "Aşçılık okuluna gidip gitmediğinizi sorabilir miyim?"

"Gittim. DeeDee'yle tanıştıktan sonra, ama evlenmeden çok daha önce. MSE'ye gittim. Burası..."

"New York Mutfak Sanatları Enstitüsü!" diye haykırdı Myra. Rüküş ipek bluzuna birkaç kırıntı döküldü. Fark etmedi. "Çok ünlüdür! Aman Tanrım, çok *kıskandım*!"

Deirdre onlara bakıp gülümsüyordu. Doktor Bob da öyle. Her şey yolundaydı.

Scott o sabahı Nora'nın evde bıraktığı *The Joy of Cooking* [Mutfak Keyfi] kitabını market arabasının çocuk oturağına açmış halde kasabanın süpermarketinde dolanarak geçirmişti. Pek çok soru sordu, nihayetinde araştırmaları meyvesini de verdi. Sarımsaklı kanepeyle servis ettiği vejetaryen Floransa lazanyası yapmıştı. Deirdre'nin bir ya da iki değil, tam üç büyük dilim yediğini görünce şaşırmadı ama çok sevindi. Hâlâ koşu sonrası modundaydı ve karbonhidrat yüklemesi yapıyordu.

"Tatlı olarak hazır kek var yalnızca," dedi Scott, "ama çikolatalı kremasını kendim hazırladım."

"Çocukluğumdan beri yemedim," dedi Doktor Bob. "Annem özel günlerde yapardı. Biz çocuklar çoko-kreması derdik. Getir şunu Scott."

"Bir de İtalyan şarabı," dedi Scott.

Deirdre alkışladı. Yüzü kızarmış, gözleri ışıl ışıldı; bedeninin olabilecek en iyi formundaydı. "Onu da getir!"

Güzel bir yemekti, Nora evden ayrıldığından beri mutfakta ilk kez var gücüyle çalışmıştı. Yemek yemelerini izler, sohbetlerini dinlerken evin yalnızca kendisi ve Bill varken ne kadar boş olduğunu anladı.

Beşi de keke yumuldular. Scott tabakları toplamaya başlayınca Myra ve Missy de ayaklandı. "Bırak biz yapalım," dedi Myra. "Zaten sen pişirdin."

"Hiç zahmet etmeyin," dedi Scott. "Zaten her şeyi tezgâha koyacağım, bulaşık makinesini sonra doldururum."

Tatlı tabaklarını mutfağa taşıyıp tezgâhın üzerine yığdı. Arkasını döndüğünde orada dikilmiş gülümseyen Deirdre'yi gördü.

"İş arayacak olursan Missy'nin bir yardımcı şefe ihtiyacı var."

"Ona ayak uydurabileceğimi sanmam," dedi Scott, "ama aklımda olsun. Haftasonu işler nasıldı? Missy yardımcı şef aradığına göre epey iyi gitmiş olmalı."

"Restoran dolup taştı," dedi Deirdre. "Bütün masalar doluydu. Uzaktan gelenler de oldu ama Castle Rock'tan daha önce restoranımızda hiç görmediğim kişiler de geldi. Önümüzdeki dokuz-on gün için rezervasyonlarımız tamamen dolu. Sanki yeniden açılış yaptık da insanlar yemeklerimizi görmeye geliyor. Yemekler lezzetli değilse, hatta idare eder bile değilse çoğu bir daha adımını atmaz. Ama Missy'nin yemekleri idare ederin çok ötesinde. Mutlaka tekrar *geleceklerdir*."

"Yarışı kazanman bir şeyleri değiştirdi, değil mi?"

"Bir şeyleri değiştiren *fotoğraflar* oldu. Sen olmasan, resimler yarışı kazanan bir lezbiyenden ibaret olur, hiçbir şey de ifade etmezdi."

"Kendine fazla yükleniyorsun."

Deirdre başını sallayıp gülümsedi. "Ben öyle düşünmüyorum. Hazırlan, koca oğlan. Sana sarılacağım."

Öne doğru bir adım attı. Scott geri çekildi, avuç içlerini göstererek ellerini havaya kaldırdı. Deirdre'nin yüzü bulutlandı.

"Seninle ilgili değil," dedi Scott. "İnan bana, sana sarılmak çok hoşuma giderdi. İkimiz de bunu hak ettik. Ama çok güvenli olmayabilir bu."

Missy saplarından tutmuş olduğu şarap kadehleriyle mutfak kapısında duruyordu. "Ne oldu Scott? Bir sıkıntın mı var?"

Scott sırıttı. "Öyle de diyebilirsin."

Doktor Bob da katılmıştı aralarına. "Onlara söyleyecek misin?"

"Evet," dedi Scott. "Oturma odasına geçelim."

***

HER ŞEYİ anlattı. İnanılmaz rahatlamıştı. Myra sanki pek anlayamamıştı, afallamış görünüyordu, Missy ise duyduklarına inanamamış gibiydi.

"Mümkün değil. İnsanlar kilo verince vücutları da değişir, bu bir gerçek."

Scott bir an tereddüt etti ama sonra onun oturduğu yere doğru ilerledi. "Elini uzat. Bir saniyeliğine."

Hiç tereddüt etmeksizin elini tuttu Scott'ın. Tam bir güven duygusuyla. Bu kadarı ona zarar veremez, dedi Scott kendi kendine, en azından öyle olmasını umuyordu. Deirdre düştüğünde onu kaldırmıştı ve nihayetinde bir sorun olmamıştı.

Missy'nin elini tutup çekti. Kadın kanepeden fırladı, saçları başının arkasında dalgalandı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Scott kendisine çarpmasını önlemek için Missy'yi havada durdurdu, havaya kaldırdı ve yerine oturtup geri çekildi. Scott'ın ellerinden kurtulur kurtulmaz Missy'nin dizlerine ağırlık tekrar çöktü. Ayağa kalktı, hayretle Scott'a bakıyordu.

"Sen... ben... *Tanrım*!"

"Nasıldı?" diye sordu Doktor Bob. Sandalyesinde öne doğru eğilmişti, gözleri parlıyordu. "Anlatsana!"

"Bu... nasıl desem... Anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Dene bir," diye ısrar etti.

"İlk yüksekliği tırmanıp aşağı inmeye başlayan bir hız treninde olmaya benziyordu. Midem havaya kalktı..." Hâlâ Scott'a bakıyordu, sarsakça güldü. "*Her şey* havaya kalktı!"

"Bill'le de denemiştik," dedi Scott, tuğla şöminenin önünde esneyip gerinen kediyi işaret etti. "Ödü bokuna karıştı. Kaçıp kurtulmak için kollarımı lime lime etti, üstelik Bill asla cırmalamaz."

"Kaldırdığın şeylerin ağırlığı mı yok oluyor?" dedi Deirdre. "Bu gerçekten doğru mu?"

Scott düşündü. Bunu sık sık düşünüyordu, bazen başına gelen şeyin bir fenomen değil, bir mikrop ya da virüs gibi bir şey olduğu izlenimine kapılıyordu.

"Canlı şeylerin ağırlığı yok oluyor. En azından *onlara* göre öyle, ama..."

"Ama sana göre ağırlıkları var mı?"

"Evet."

"Peki ya diğer şeyler? Cansız nesneler?"

"Bir kez tutup kaldırınca... ya da üzerime giyince... hayır. Ağırlıksız oluyorlar." Omzunu silkti.

"Nasıl olabilir bu?" diye sordu Myra. "Nasıl mümkün olabilir?" Eşine baktı. "Sen biliyor musun?"

Doktor Bob başını salladı.

"Nasıl başladı?" diye sordu Deirdre. "Neden oldu bu?"

"Hiçbir fikrim yok. *Ne zaman* başladığını bile bilmiyorum, bu süreç başlamadan önce tartılmak gibi bir alışkanlığım da yoktu," dedi Scott.

"Mutfakta bunun güvenli olmadığını söylemiştin."

"Güvenli olmayabilir dedim. Emin değilim ama böyle ani bir ağırlık kaybı kalbine... tansiyonuna... beyin fonksiyonlarına falan zarar verebilir. Kim bilir?"

"Astronotların da ağırlığı yoktur," diye itiraz etti Missy. "Ya da neredeyse yoktur. Dünyanın etrafında dolaşanlar için bir tür yerçekimi gücü olabilir belki. Ayın yüzeyinde yürüyenler için de elbette."

"Hepsi bu değil, değil mi?" dedi Deirdre. "Bulaşıcı olmasından korkuyorsun."

Scott onayladı. "Aklımdan geçmedi değil."

Bir saniyelik bir sessizlik oldu, herkes bu hazmedilemez şeyi hazmetmeye çalışıyordu. Sonra Missy konuştu: "Hastaneye gitmelisin! Muayene olmalısın! Bırak da doktorlar... yani bu şeyler konusunda bilgisi olanlar..."

Sesi giderek azaldı, o da fark etmişti: böyle bir konuda bilgisi olabilecek doktor da yoktu ki.

"Belki geri döndürmenin bir yolunu bulurlar," dedi sonunda. Ellis'e döndü. "Siz de doktorsunuz. Söyleyin ona!"

"Söyledim zaten," dedi Doktor Bob. "Hem de defalarca. Scott reddediyor. Önce onun haksız olduğunu düşünüyordum, *inatçılığına* bağladım, ama fikrimi değiştirdim. Bunun bilimsel olarak araştırılabilir olduğunu pek sanmıyorum. Kendi kendine durabilir... hatta tersine de dönebilir... ama dünyanın en iyi doktorlarının bile, bırakın olumlu ya da olumsuz herhangi bir etkide bulunmayı, bunu kavrayabileceğini dahi sanmıyorum."

"Benim de kilo verme programımın geri kalanını bir hastane odasında ya da devlet kurumunda incelenerek geçirmek gibi bir niyetim yok," dedi Scott.

"Ya da kamusal bir ilgi konusu olmak gibi," dedi Deirdre. "Anlıyorum. Hem de tamamen."

Scott başını salladı. "Bu odada konuşulanların burada kalmasını istediğimde beni anlayacaksınızdır o halde."

"İyi de sana ne olacak?" diye haykırdı Missy. "Hiç ağırlığın kalmadığında ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl hayatta kalacaksın? Yani... böyle..." Çıldırmışçasına etrafına bakındı, birinin cümlesini tamamlamasını umuyordu sanki. Kimse tamamlamadı. "*Tavanda* süzülüp duramazsın ya!"

Bunları zaten düşünmüş olan Scott sadece omuzlarını silkti.

Myra Ellis öne eğilmiş, ellerini öyle sıkı sıkıya kenetlemişti ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. "Korkuyor musun? Bence korkuyor olmalısın."

"Sorun da bu," dedi Scott. "Korkmuyorum. Başta korkuyordum, ama şimdi... bilmiyorum... sorun yokmuş gibi geliyor."

Deirdre'nin gözlerinde yaşlar vardı, yine de gülümsedi. "Sanırım bunu da anlıyorum," dedi.

"Evet," dedi Scott. "Anladığına inanıyorum."

***

İÇLERİNDEN birinin bu sırrı saklamakta zorlanacağını varsaysa idi, bu kişinin, kilise gruplarının ve komitelerin müzmin katılımcısı Myra Ellis olacağını düşündü. Ama *sakladı*. Hepsi sakladı. Holy Frijole'de Deirdre'nin onlar için üzerinde *Dr. Ellis'in Ekibi* yazılı bir levhayla daima rezerve olarak ayırdığı masada her hafta buluşan bir tür tarikat gibi olmuşlardı. Restoran tamamen –ya da neredeyse tamamen– dolu oluyordu, Deirdre yeni yıldan sonra işler azalmazsa, ya daha erken açmaları ya da yeni bir salon yapmaları gerekeceğini söylüyordu. Missy gerçekten de mutfakta ona yardım etmesi için bir yardımcı şef işe almıştı, Scott'ın da tavsiyesiyle kasabadan birini, Milly Jacobs'ın en büyük kızını seçmişti.

"Biraz eli yavaş," dedi Missy, "ama öğrenmeye açık, hem yazın turistler gelmeye başlayana kadar işi iyice öğrenir. Göreceksiniz."

Bunu der demez yüzü kızardı, gözlerini aşağı indirdi, yazın turistler geldiğinde Scott'ın belki de aralarında olmayabileceği gelmişti aklına.

10 Aralık günü Deirdre McComb, Castle Rock kasaba meydanındaki büyük Noel ağacının ışıklarını yaktı. Lise korosunun bayrama özgü şarkılar söyleyeceği akşam merasimi için en azından bin kişi toplanmıştı. Noel Baba kılığındaki Belediye Başkanı Coughlin meydana helikopterle geldi.

Deirdre podyuma çıktığında bir alkış koptu, doksan metrelik çam ağacını 'New England'ın en iyi kasabasının en iyi Noel ağacı' olarak takdis ettiğinde ise onaylayan bir tezahürat yükseldi.

Işıklar yakıldı, tepedeki neon melekler reveranslarla dönmeye başladı ve kalabalık lise korosuyla birlikte şarkı söylemeye koyuldu: Noel ağacı, Noel ağacı, ne tatlıdır senin dalların. Scott, Trevor Yount'ın da herkesle beraber şarkı söyleyip alkışladığını görünce mutlu oldu.

Tam da o gün, Scott Carey tartıda 52 kilo çıktı.

VI. Bölüm

Varolmanın İnanılmaz Hafifliği

SCOTT'IN 'ağırlıksızlık efekti' diye kurguladığı şeyin de bir sınırı vardı. Kıyafetleri üzerinden uçup gitmiyordu. Üzerine oturduğu sandalyeler, bir tanesini banyoya taşıyıp üzerinde tartıya oturduğunda ağırlıksız çıkmasına rağmen, havalanmıyordu. Olup bitenlerin bir kuralı varsa bile

bunları ne anlıyor ne de umursuyordu. Görünüşü umut vadediyordu, üstelik geceleri uyuyabiliyordu. Önemsediği şeyler bundan ibaretti.

Yeni yılın ilk günü Mike Badalamente'yi arayıp iyi dileklerini sundu ve birkaç hafta sonra hayattaki tek teyzesini görmek üzere California'ya bir seyahat planladığını söyledi. Eğer gidecek olursa kedisiyle ilgilenir miydi?

"Yani, bilmiyorum ki," dedi Mike. "Belki olur. İşini kumda mı görüyor?"

"Kesinlikle."

"Neden ben?"

"Çünkü her kitapçının bir kedisi olmalı, sende yok şimdilik."

"Ne kadar süreliğine burada olmayacaksın?"

"Bilmiyorum. Biraz da Harriet Teyzemin durumuna bağlı." Harriet Teyze diye biri yoktu elbette. Kediyi Mike'a bırakması için Doktor Bob'u ya da Myra'yı ayarlaması gerekiyordu. Deirdre ve Missy'nin üzerine köpek kokusu sinmişti, üstelik Scott eski dostu Bill'i okşamaya teşebbüs bile edemiyordu; kedi Scott'ın yaklaştığını görünce can havliyle kaçıyordu.

"Ne yer peki?"

"Friskies marka mama," diye yanıtladı Scott. "Kediyle birlikte bol bol da mama getireceğim elbette. Gitmeye karar verirsem yani."

"Tamam, anlaştık."

"Teşekkürler Mike. Gerçek bir dostsun."

"Evet, öyleyim ama yalnızca bu yüzden kabul etmiyorum. Sen McComb'un ayağa kalkıp yarışı bitirmesine

yardım ederek bu ufak kasabaya değerli bir ders verdin. Onun ve eşinin başına gelenler kötü şeylerdi. Şimdi her şey daha iyi."

"*Biraz* daha iyi."

"Aslına bakarsan çok daha iyi."

"Teşekkür ederim. Tekrar iyi yıllar dilerim."

"Sana da dostum. Kedinin adı nedir?"

"Bill. Hatta, Bill D. Cat."

"*Bloom County*'deki gibi. Ne hoş."

"Arada bir kucağına alıp okşarsın. Tabii gitmeye karar verirsem. Bu hoşuna gidiyor."

Scott telefonu kapatıp bir şeylerden (bilhassa değer verdiği arkadaşlarından) vazgeçmenin ne demek olduğunu düşündü ve gözlerini kapadı.

***

BİRKAÇ gün sonra Doktor Bob arayıp Scott'a hâlâ günlük kilo kaybının yedi yüz-sekiz yüz gram aralığında olup olmadığını sordu. Scott öyle olduğunu söyledi, yalan söylemenin bir zararı olmayacağını biliyordu; her zamanki gibi görünüyordu, kemerinin üzerinden sarkan göbeği dahil.

"Peki... Mart başlarında mı sıfıra ineceğini düşünüyorsun?"

"Evet."

Scott artık Sıfır Günü'nün ocak bitmeden geleceğine inanıyordu ama elbette bunu kesin olarak bilemez, hatta doğru düzgün bir tahminde dahi bulunamazdı, zira artık tartılmayı bırakmıştı. Bir zamanlar tartıdaki rakamın çok

yüksek olmasından dolayı tartılmayı bırakmıştı, şimdi aynı şeyi rakamın çok düşük olmasından dolayı yapıyordu. İroninin farkındaydı.

Şimdilik işlerin hızlandığını ne Bob ve Myra Ellis biliyordu ne de Missy'yle Deirdre. Onlara söyleyecekti elbette, çünkü her şey sona erdiğinde onlardan birinin kendisine yardım etmesini istiyordu. Bunun kim olduğunu da biliyordu.

"Şu an kaç kilosun?" diye sordu Doktor Bob.

"48," dedi Scott.

"Aman Tanrım!"

Scott'ın bildiğini bilse Bob Ellis'in Aman Tanrım'dan çok daha fazlasını söyleyeceğini tahmin edebiliyordu: 30 kilo falandı aslında. O koca oturma odasını dört uzun adımda geçebiliyor ya da tavandaki avizeye sıçrayıp Tarzan misali sallanarak öbür tarafa sıçrayabiliyordu. Ayda geleceği kiloya ulaşmamıştı henüz ama yaklaşıyordu.

Doktor Bob bir an sessiz kaldı, sonra, "Başına gelen şeyin canlı bir şey olma ihtimalini düşündün mü?" diye sordu.

"Elbette," dedi Scott. "Belki bir kesikten girmiş egzotik bir bakteri ya da soluduğum inanılmaz ölçüde nadir bir virüs."

"Bunun bir his olabileceği aklına geldi mi peki?"

Susma sırası Scott'a gelmişti. Sonunda konuştu, "Evet," dedi.

"Söylemeliyim ki, bununla son derece iyi baş ediyorsun."

"Şimdilik her şey yolunda," dedi Scott ama üç gün sonra her şey nihayete ermeden evvel ne kadar çok şeyle uğ-

raşması gerektiğini anladı. İnsan her şeyi bildiğini, buna hazırlanabileceğini düşünüyor... ama sonra... Posta kutusuna ulaşması gerekiyor.

***

MAINE'İN batısında sıcaklık yeni yılın ilk gününden bu yana 10 derece civarındaydı. Doktor Bob'un aramasından iki gün sonra neredeyse 15 dereceye ulaştı, çocuklar okullarına baharlık ceketlerle dönüyorlardı. Fakat o gece sıcaklık aniden düştü ve lapa lapa kar yağmaya başladı.

Scott bu durumun pek de farkında değildi. Bütün akşamı bilgisayar başında, bir şeyler sipariş ederek geçirdi. Her şeyi kasabadaki mağazalardan da alabilirdi (tekerlekli sandalye ve göğüs kemerini Cadılar Bayramı şekerlerini aldığı alışveriş merkezinden, rampa ve kelepçeleri Purdy'nin hırdavat dükkânından) ama kasaba halkı konuşurdu. Tabii soru da sorarlardı. Bunu istemiyordu.

Kar gece yarısına doğru sona erdi, ertesi gün hava açık ama soğuktu. Üstü buz tutmuş taze kar göz alıcı parlaklıktaydı. Sanki bahçesi ve patikası transparan bir plastik örtüyle kaplanmış gibiydi. Scott parkasını sırtına geçirip mektuplarını almak üzere dışarı çıktı. Merdivenleri atlayıp patikaya sıçramayı huy edinmişti. Bedeni için fazla kaslı kaçan bacakları bu enerji patlamasını iple çeker gibiydi.

Sıçrayınca, ayaklarının buzlu kara çarpıp havalanışını hissetti. Kıçının üstüne düştü ve gülmeye başladı ama kaymaya başlayınca sustu. Bahçenin yokuşundan sırt üstü kaydı, kıçının altında bir muşambayla karlı bir tepeden aşağı

süzülen bir çocuk misali caddeye yaklaştıkça hız kazandı. Bir çalıya asıldı ama buzla kaplı olduğu için eli kaydı. Yüzüstü dönüp belki hızını keser diye düşünerek bacaklarını açtı. İşe yaramadı. Yanlamasına döndüğüyle kaldı.

·Buz kalın ama *o kadar da* değil, diye düşündü. Göründüğüm kadar ağır olsaydım buzu kırıp durmayı başarırdım. Ama değilim. Caddeye sürükleneceğim, karşıma bir araba çıkarsa muhtemelen duracak zamanı olmayacak. O zaman Sıfır Günü için endişelenmeme de gerek kalmaz.

O kadar sürüklenmedi. Posta kutusunun sabitlendiği direğe çarptı, hem de direği devirecek kadar sert bir biçimde. Kendine geldiğinde ayağa kalkmaya uğraştı. Kaygan buzun üstünde kayıp tekrar yere düştü. Ayaklarını direğe dayayıp kendini itti. Bu da işe yaramadı. Bir-bir buçuk metre kadar gitti, ivmesi azalınca kayarak direğin yanına geri geldi. Sonra kendini çekerek doğrulmaya çalıştı ama kenetlemeye çalıştığı parmakları buzda tekrar kaydı. Eldiven giymeyi unutmuştu, elleri uyuşuyordu.

Yardıma ihtiyacım var diye düşündü ve aklına gelen ilk isim Deirdre'ydi. Elini parkasının cebine attı ama bu kez de telefonunu unutmuş olduğunu gördü. Çalışma masasının üzerindeydi. Kendini bir şekilde caddeye doğru itip yola çıkabileceğini ve gelmekte olan bir araca el edebileceğini düşündü. Birileri illaki durup ona yardım ederdi ama Scott'ın yanıtlamak istemeyeceği sorular da sorarlardı. Bahçesindeki patika daha da işe yaramaz görünüyordu, tıpkı bir kayak pisti gibiydi.

Hadi bakalım diye düşündü, ters dönmüş bir tosbağa gibiyim. Elleri uyuşmuştu, sırada ayakları vardı.

Çıplak ağaçlara bakmak üzere boynunu uzattı, dalları bulutsuz mavi gökyüzüne doğru hafifçe salınıyordu. Posta kutusuna baktı ve trajikomik sorununa bir çözüm bulabileceğini düşündü. Bacaklarını direğe dolayıp kutunun yan tarafındaki metal bayrağı kavradı. Gevşekti, koparmak için iki kez asılması yetti. Yıpranmış metali buzda iki delik açmak için kullandı. Deliklerden birine bir dizini, ötekine de ayağını yerleştirdi. Serbest kalan eliyle direğe yaslanarak ayağa kalktı. Bahçeden basamaklara dek bu şekilde ilerlemeyi sürdürdü; buzda delik açmak için diz çöküp öyle doğruluyor, sonra yeniden buzu oyuyordu.

Birkaç araba geçti, biri de kornaya bastı. Scott arkasını dönmeden elini kaldırıp el salladı. Merdivenlere vardığında elleri tamamen uyuşmuş haldeydi, biri iki noktadan kanıyordu. Sırtının anası ağlamıştı. Kapıya doğru yöneldi, kaydı, tekrar posta kutusuna doğru sırtüstü kaymadan evvel buzla kaplı tırabzana tutunmayı güç bela başardı. Açtığı delikler hâlâ yerinde durmasına rağmen, düşse kendinde bir daha tırmanacak mecali bulabilir miydi bilmiyordu. Çok yorulmuştu, parkasının içinde tere batmıştı. Koridora yığıldı. Bill çok yakından olmasa da gelip ona baktı ve miyavlayarak endişelerini dile getirdi.

"İyiyim," dedi Scott. "Merak etme, mamanı alacaksın."

Evet, iyiyim diye düşündü. Buzda doğaçlama bir kayma performansıydı sadece. Ama asıl garip şeyler şimdi başlıyordu.

Teselli olacak bir şey varsa, o da asıl garip şeylerin çok da uzun sürmeyeceği gerçeğiydi.

Ama şu kelepçelerle rampaya acilen ihtiyacım var. Çok vaktim kalmadı.

***

AYIN ortalarına doğru bir pazartesi günü, 'Dr. Ellis'in Ekibi' birlikte bir son akşam yemeği yedi. Eve kapanıp zincir mağazanın web sitesi işlerini bitirmesi gerektiğini bahane eden Scott onları bir haftadır görmemişti. Aslında projenin en azından ilk taslağı Noel'den evvel tamamlanmıştı. Son dokunuşları başka biri yapar artık, diye düşünüyordu.

Herkesin yemek getirmesi gerekeceğini söylemişti, yemek yapmak onun için epey zorlaşmıştı. Aslında her şey epey zorlaşmıştı. Üst kata çıkmak kolaydı; üç büyük kolay adımda hallediyordu. Aşağı inmek daha güçtü. Bir yere takılıp bacağını kırmaktan korkuyor, o yüzden tıpkı gut hastası kambur bir ihtiyar gibi tırabzanlara asılıp adım adım iniyordu. Duvarlara çarpma huyu da peyda olmuştu, çünkü ivmeyi hesaplamak ve kontrol etmek gittikçe zorlaşıyordu.

Myra verandadaki korkulukların önüne koyduğu rampanın ne işe yarayacağını sordu. Doktor Bob ve Missy daha ziyade oturma odasının köşesinde duran tekerlekli sandalyeden ve sandalyenin arkasına monte edilmiş, dik oturma kabiliyeti olmayan insanlar için üretilmiş göğüs tasmasından huzursuz olmuşlardı. Deirdre hiç soru sormadı, mutsuz ve anlayışlı gözlerle baktı sadece.

Missy'nin yaptığı lezzetli sebze güvecinden, Myra'nın getirdiği peynir soslu çıtır patatesten yediler ve ziyafeti

Doktor Bob'un getirdiği dibi hafifçe yanmış pütürlü ama lezzetli kremalı kekle taçlandırdılar. Şarap güzeldi ama sohbet muhabbet daha güzeldi.

Yemek bittiğinde Scott söz aldı: "İtiraf zamanı. Size yalan söyledim. Daha önce belirttiğimden biraz daha hızlı ilerliyor süreç."

"Olamaz Scott!" diye bağırdı Missy.

Pek şaşırmış görünmeyen Doktor Bob, "Ne kadar daha hızlı?" diye sordu.

"Günde yedi-sekiz yüz gram değil, bir buçuk kilo kadar kaybediyorum."

"Peki şu an kaç kilosun?"

"Bilmiyorum. Tartıya çıkmak istemedim. Gelin bakalım."

Scott doğrulmaya çalıştı. Bacaklarını masaya dolamıştı, öne doğru uçup elleriyle kendini durdurmaya çalışırken iki şarap kadehini devirdi. Deirdre çabucak masa örtüsünü kaldırıp öteki tarafa fırlattı.

"Üzgünüm, kusura bakmayın," dedi Scott. "Bugünlerde elimin ayarını tutturamıyorum."

Paten kayan birinin temkinliliğiyle dönüp evin diğer tarafına yöneldi. Ne denli dikkatle yürümeye çalışırsa çalışsın, adımları sıçrayışa dönüyordu. Kalan ağırlığı yerde kalmasını istiyor, kasları ise yükselmekte ısrar ediyordu. Dengesini kaybetti ve koridorda kafa üstü yuvarlanmamak için yeni monte ettiği kelepçelerden birini yakaladı.

"Aman Tanrım," dedi Deirdre. "Yürümeyi yeniden öğrenmek gibi olmalı bu."

En son postalarımı almaya gittiğimde olanları görseydin, diye düşündü Scott. İşte *gerçek* öğrenme deneyimi ona denir.

Neyse ki hiçbiri hastane fikrini tekrar ortaya atmadı. Buna şaşırmıyordu gerçi. Aynı anda hem tuhaf, hem gülünç, hem de garip bir biçimde zarif olan hareketlerine bakan biri hastaneye gitmenin ona hiçbir yarar sağlamayacağına ikna olurdu zaten. Bu artık kişisel bir meseleydi. Bunu anlıyorlardı. Scott onlara minnettardı.

Hep birden banyoya doluştular ve Scott'ın Ozeri marka tartıya çıkmasını seyrettiler. "Tanrım," dedi Missy fısıltıyla. "Ah, Scott."

İbre 14 kiloyu gösteriyordu.

***

SCOTT önde, diğerleri arkada oturma odasına döndüler. Taşların üstüne basa basa dereyi aşan biri kadar dikkatliydi, yine de masaya çarptı. Missy içgüdüsel bir hareketle ona yardım etmek üzere doğrulduysa da Scott elini sallayarak onu durdurdu.

Herkes oturunca, "Her şey yolunda. Hatta, iyi bile. Gerçekten."

Myra bembeyaz kesilmişti. "Nasıl iyi olabilirsin ki?"

"Bilmiyorum. İyiyim işte. Ama bu bizim veda yemeğimiz. Sizleri bir daha görmeyeceğim. Deirdre hariç. Her şey bittiğinde bana yardımcı olacak birine ihtiyacım var. Bunu yapar mısın?"

"Elbette yaparım." Tereddüt etmemişti, kolunu ağlamaya başlayan eşine doladı.

"Ben sadece..." Scott duraksayıp boğazını temizledi. "Keşke daha fazla vaktimiz olsaydı, demek istiyorum. Hepiniz bana dostluk ettiniz."

"Bundan daha samimi bir iltifat olamaz," dedi Doktor Bob. Peçeteyle gözlerini siliyordu.

"Bu hiç *adil* değil!" diye haykırdı Missy. "Bu hiç de *adil* değil işte!"

"Evet değil," diye onayladı Scott, "gerçekten de değil. Ama geride çocuk bırakmıyorum, eski eşim de halinden memnun, hayat böyledir, ayrıca kanser ya da Alzheimer olmaktan ya da bir hastane odasının yanık servisinde acı çekmekten daha adil olduğu kesin. Biriniz bundan söz etse tarihe geçerdim hatta."

"Ama etmeyeceğiz," dedi Doktor Bob.

"Elbette," diye onayladı Deirdre. "Ağzımızı açmayacağız. Benden ne istediğini açıklar mısın, Scott?"

Scott anlattı, koridordaki dolapta kese kâğıdıyla sarılmış paket hariç her şeyi bir bir anlattı. Sessizce dinlediler, kimse itiraz etmedi.

Sözünü bitirdiğinde, Myra çekinerek sordu: "Bu nasıl bir his Scott? *Ne* hissediyorsun?"

Scott, rüzgârı arkasına almış Hunter Tepesini koşarak inerken, dünyanın sıradan şeylerdeki gizli haşmeti gözlerinin önüne serildiği anda hissettiklerini düşündü; kurşuni renkteki alçak gökyüzü, şehir merkezindeki binalarda asılı bayrakların dalgalanışı, yolun kenarına atılmış sigara izmaritleri ve bira kutuları ve eşsiz değerdeki çakıl taşları. Bedeni bir kez olsun tam kapasite çalışmış, ciğerindeki her bir hücre oksijenle dolmuştu.

"Yükselmiş," dedi sonunda.

Deirdre McComb'a baktı, ışıldayan gözlerinin yüzüne sabitlenmiş olduğunu gördü; neden onu seçtiğini anladığını biliyordu.

***

MYRA, Bill'i taşıma çantasına koydu. Doktor Bob onu arabasına götürüp arka koltuğa yerleştirdi. Sonra dördü birden verandaya çıktılar, nefesleri soğuk akşam havasında buhar çıkarıyordu. Scott eşikte durdu, kelepçelerden birine sıkı sıkıya tutunmuştu.

"Gitmeden bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Myra.

"Elbette," dedi Scott, ama bir şey söylememesini tercih ederdi. Keşke hemen gitselerdi. Yaşamın büyük hakikatlerinden birini çözmüş gibi hissediyordu kendini (insan bu bilgi olmadan da yaşardı): insanın gram gram kendine veda etmesinden daha zor bir şey varsa, o da arkadaşlarına veda etmesiydi.

"Çok aptalca davrandım. Başına gelenlerden dolayı üzgünüm Scott, ama senin bana yaptıkların için çok memnunum. Tüm bunlar olmasaydı bir sürü güzel şeyden ve güzel insandan bihaber yaşayacaktım. Hayatımı aptal ve yaşlı bir kadın olarak sürdürecektim. Sana sarılmam mümkün değil, onun yerine bunu yapacağım."

Kollarını açıp Deirdre'yle Missy'yi kendine çekti, onlara sarıldı. Onlar da Myra'ya.

Doktor Bob, "Bana ihtiyacın olursa koşar gelirim," dedi. Güldü. "Tabii artık o eski koşucu günlerimde değilim ama anladın sen işte."

"Anladım," dedi Scott. "Teşekkür ederim."

"Elveda ihtiyar. Nereye bastığına dikkat et. Nasıl bastığına da."

Scott onların Doktor Bob'un arabasına doluşmalarını izledi. El salladı, bu sırada kelepçeyi bırakmamaya dikkat etmişti. Sonra kapıyı kapadı, yarı uçar-yarı yürür halde mutfağa ilerledi, kendini çizgi film karakteri gibi hissediyordu. Ki bir bakıma öyleydi de, bu yüzden bunu bir sır olarak saklamak önemliydi. Tuhaf göründüğünün farkındaydı ve durum gerçekten de *tuhaftı*... tabii sadece dışarıdan bakacak olursanız.

Mutfak tezgâhına oturup son yedi yıldır Bill'in mamasıyla suyunun durduğu köşeye baktı. Uzun uzun baktı. Sonra kalkıp yatağa gitti.

***

SONRAKİ gün Missy Donaldson'dan bir e-posta aldı.

DeeDee'ye onunla gelmek ve her şey biterken orada olmak istediğimi söyledim. Bu konuda epey tartıştık. Bana ayağımın durumunu ve henüz genç bir kızken bu konuda nasıl hissettiğimi anımsatana dek vazgeçmemiştim. Artık koşabiliyorum –koşmayı seviyorum da– ama hiçbir zaman DeeDee gibi bir maraton koşucusu olamadım çünkü bu kadar yıldan sonra bile hâlâ kısa

mesafelerde iyiyim. Ayaklarımda doğuştan talipes equinovarus vardı, genellikle çarpık ayak olarak bilinir. Yedi yaşımdayken ameliyat oldum ama o zamana kadar bastonla yürüyebilmiştim, ameliyattan sonra normal yürümeyi öğrenebilmem yıllarımı aldı.

Dört yaşımdayken –çok net hatırlıyorum– ayağımı arkadaşım Felicity'ye göstermiştim. Güldü ve iğrenç pis ayaklarım olduğunu söyledi. O günden sonra ayaklarımı annem ve doktorlar dışında kimseye göstermedim. İnsanların gülmesini istemiyordum. DeeDee senin de kendi durumunla ilgili böyle hissettiğini söyledi. "Onu normal haliyle hatırlamanı istiyor, evde 1950'lerin kötü efektli bilimkurgu filmlerindeki gibi hoplayıp zıplayan bir adam olarak değil," dedi.

O zaman anladım, ama bu durumdan hoşlandığım ya da başına gelenleri hak ettiğin anlamına gelmiyor bu.

Scott, yarış günü yaptıkların yalnızca restoranımızı kurtarmakla kalmadı, kasabadaki yaşamın bir parçası olmamızı sağladığı için Castle Rock'ta kalmamızı da mümkün kıldı. DeeDee Jaycee'lere davet edileceğini düşünüyor. Gülüyor ve bunun aptalca bir şey olduğunu söylüyor ama bence içten içe bunun hiç de aptalca olduğunu düşünmüyor. Bu bir ödül; tıpkı yarışlarda kazandıkları gibi. Eh, tabii ki herkes bizi kabullenmeyecek, buna inanacak kadar naif değilim, bazıları yola gelmeyecek, ama çoğu gelecek. Kimileri geldi bile. Sen olmasan bu asla gerçekleşmezdi, sen olmasan benim sevgilim kendini dünyaya asla açmazdı. Bunu sana itiraf etmeyecektir, ama ben ediyorum: sen onun omuzla-

rındaki bir yükü kaldırdın. Ağır bir yüktü bu, şimdi ise özgürce yürüyebilir. Her zaman inatçı keçinin tekiydi, bunun değişmesini de beklemiyorum, ama artık daha açık fikirli. Daha fazlasını görüyor, duyuyor, daha iyi biri olabiliyor. Bunu sen mümkün kıldın. Düştüğünde onu ayağa kaldırdın.

Aranızda bir bağ bulunduğunu söylüyor, ortak bir his, bu yüzden her şey sona ererken sana yardım eden de o olmalıymış. Kıskanıyor muyum? Biraz, ama sanırım anlıyorum. Sen yükselmiş hissettiğini söylediğinde anladım. O da koşarken böyle hissettiğini söyler. Hatta bu yüzden koşuyor.

Lütfen cesur ol Scott ve seni düşündüğümü bil. Tanrı seni korusun.

Kucak dolusu sevgiyle,
Missy

Not: Kitapçıya her gidişimizde Bill'i seveceğiz.

Scott onu arayıp bu nazik sözleri için teşekkür etmeyi düşündü ama sonra bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdi. İkisi de su koyverebilirdi. Bunun yerine, e-posta çıktısını alıp göğüs kemerinin cebine koydu.

Giderken e-postayı da yanında götürecekti.

***

SONRAKİ pazar sabahı Scott koridordan geçip pek de adım denemeyecek adımlarla alt kattaki banyoya gitti. Her

bir adım onu tavana yaklaştıran ve yere inebilmek için parmaklarıyla kendini aşağı itmesini gerektiren bir süzülme deneyimiydi. Havalandırma çalışınca üstüne vuran yumuşak hava akımı onu biraz kenara itti. Hava akımından kurtulmak için yan dönüp bir kelepçeye tutundu.

Banyoda tartıya çıktı, bir süre sonra ibre sabitlendi. İlk başta artık sıfır çıkacağını sanmıştı. Sonunda ibre bir numarada durdu: 1. Beklediği de buydu.

O akşam Deirdre'yi cep telefonundan aradı. Çok uzatmadı. "Sana ihtiyacım var. Gelebilir misin?"

"Elbette." Başka bir şey söylemedi, Scott'ın ihtiyacı olan tek şey de buydu zaten.

***

EVİN kapısı kapalıydı ama kilitli değildi. Deirdre içeri süzüldü, kapıyı cereyan yapmaması için tamamen açmamıştı. Gölgeleri dağıtmak için koridorun ışıklarını açıp oturma odasına geçti. Scott tekerlekli sandalyedeydi. Sandalyenin arkasına sabitlenmiş göğüs tasmasını kısmen takmayı başarmıştı ama bedeni sandalyeden yukarı doğru yükselmiş, bir kolu havada kalmıştı. Yüzü terden sırılsıklamdı, gömleğinin göğsü de öyle.

"Neredeyse geç kalıyordum," dedi Scott. Nefes nefeseydi. "Sandalyeye kadar yüzmek zorunda kaldım. İster inan ister inanma, kurbağalama geldim."

Deirdre inanıyordu. Ona doğru ilerleyip tekerlekli sandalyenin önünde durdu, hayretle Scott'a bakıyordu. "Ne zamandır bu haldesin?"

"Biraz oldu. Havanın kararmasını bekledim. Karanlık *oldu* mu?"

"Neredeyse." Dizlerinin üstüne çöktü. "Ah Scott. Bu ne fena."

Scott başını ağır çekimde ileri geri salladı, bu hareketi su altında yapmaya çalışan birine benziyordu. "Sen daha iyi bilirsin."

O da öyle düşündü. Öyle olmasını umdu.

Havada süzülen koluyla mücadele etti ve sonunda kemerin kol deliğinden sokmayı başardı Scott. "Bana dokunmadan kayışları göğsümden ve belimden geçirip bağlamayı deneyebilir misin?"

"Sanırım," dedi Deirdre ama sandalyenin önünde diz çökerken parmak boğumları iki kez Scott'a değer gibi oldu (biri koluna, biri omzuna) iki seferinde de Deirdre bedeninin havalanıp geri indiğini hissetti. Her dokunduğunda midesi inip kalkmıştı, arabayla yüksekçe bir tümsekten her geçtiklerinde babasının amman-dikkat diye inlemesini anımsadı. Yahut, (evet, Missy haklıydı) bir hız treninde tırmanılan ilk tepeden son sürat inmeye benziyordu.

Nihayet bitmişti. "Şimdi ne yapacağız?"

"Birazdan gece havasını tadacağız. Ama önce dolabı aç, şu girişte botlarımı koyduğum dolap. Orada kâğıda sarılı bir paket, bir de halat var. Sandalyeyi itebilirsin sanırım, ama itemeyecek olursan halatı baş kısmına bağlayıp çekmen gerekecek."

"Emin misin bundan?"

Scott onayladı ve gülümsedi. "Sence hayatımın geri kalanını bu şeye bağlı olarak geçirmek ister miyim? Ya

da birinin bana uzanmak için merdivene ihtiyacı olmasına?"

"Mükemmel bir YouTube videosu olurdu bundan."

"Kimsenin inanmayacağı bir video."

Deirdre ipi ve paketi buldu, oturma odasına getirdi. Scott ellerini uzattı. "Hadi koca kız, yeteneklerini görelim. Paketi bana fırlat."

Deirdre fırlattı, güzel bir atıştı. Paket havada eğim kazanarak süzüldü ve Scott'ın ellerine ulaştı... avuçlarından birkaç santim yukarda durdu... sonra yavaşça avcuna kondu. Paket ağırlık kazanmış gibi görünüyordu, Deirdre bütün bunlarla ilk kez karşılaştığında Scott'ın kendine söylediklerini anımsamak zorunda kaldı: eşyaların *onun için* ağırlığı vardı. Bu bir paradoks muydu? Başı ağrıdı, ne olursa olsun, artık bunu düşünmek için vakti yoktu. Scott paketi açıp yıldızlarla süslü kalın bir paket kâğıdına sarılı kare şeklindeki nesneyi eline aldı. Alt kısmından 15 santimlik kırmızı düz bir fitil dışarı fırlamıştı.

"Buna SkyLight[1] deniyor. Oxford'daki havai fişek fabrikasında yüz elli dolara satılıyor. İnternetten sipariş ettim. Umarım değer."

"Nasıl tutuşturacaksın? Nasıl, yani... bu haldeyken..."

"Yapabilir miyim bilmiyorum, ama özgüvenim yerinde. Bir ateşleme fitili var."

"Scott bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Evet," dedi.

"Gitmek istiyorsun."

"Evet," dedi. "Zaman geldi."

---

1 Bir havai fişek markası. —*çn*

"Dışarısı soğuk, sen de ter içindesin."

"Artık önemi yok."

Ama Deirdre için önemliydi. Yukarı, yatak odasına çıkıp Scott'ın bir zamanlar yattığı yataktaki battaniyeyi aldı, ne yatakta ne de yastıkta bedeninin izi vardı.

"Battaniye," diye homurdandı. Koşullar düşünüldüğünde ne işe yarayacağı tartışmalıydı. Alt kata indirip kâğıt paketi fırlattığı gibi Scott'a fırlattı, battaniyenin duraksayışını, havada açılmasını... sonra da kucağına inişini aynı hayret duygusuyla izledi.

"Şuna sarın."

"Başüstüne."

Sarınmasını izledi, sonra yere değen kısmını düzeltti. Bu kez daha sert havalanmış, bir değil iki amman-dikkat ânı yaşamıştı. Dizleri yerden yükseldi, saçlarının da havalandığını duyumsayabiliyordu. Sonra durdu, dizleri zemine değdiğinde Scott'ın neden hâlâ gülümseyebildiğini anladı. Üniversitedeyken okuduğu bir şeyi anımsadı; belki de Faulkner'dan bir pasajdı: *Yerçekimi bizi mezarlarımıza çeken bir çıpadır.* Bu adamın bir mezarı olmayacaktı, yerçekimi de onun için geçerli değildi. Ona özel bir muafiyet bahşedilmişti.

"Bundan iyisi Şam'da kayısı," dedi Scott.

"Şaka yapma Scott. Rica ederim."

Tekerlekli sandalyenin arkasına geçti ve ellerini tereddütle tutamaçlara koydu. Halata gerek kalmamıştı; ağırlığı normaldi. Scott'ı kapıya doğru itti; sonra sundurmaya, sonra da rampadan aşağıya.

***

GECE soğuktu, yüzündeki ter damlacıkları Scott'ı ürpertiyordu ama hava taze ve daldan düşmüş bir elmadan alınan ilk ısırık kadar gevrekti. Yukarıda, başının üzerinde bir yarım ay ve trilyonlarca yıldız uzanıyordu.

Her gün üzerinde yürüdüğümüz trilyonlarca çakıl taşı kadar gizemli, diye düşündü Scott. Gökte gizem, yerde gizem. Ağırlık, kütle, gerçeklik: her yerde gizem.

"Sakın ağlama," dedi Scott. "Lanet olası bir cenaze töreni değil bu."

Deirdre onu karla kaplı bahçe boyunca itti. Tekerlekler yirmi santim kara gömülüp durdu. Evden çok uzakta değildiler ama saçaklara takılabileceği kadar yakında değillerdi en azından. Bu hayal kırıklığı *olurdu*, diye düşündü ve güldü.

"Komik olan ne Scott?"

"Hiç," dedi. "Her şey."

"Şuraya bak. Caddeye."

Scott dip dibe duran üç figür seçti. Her birinin elinde bir fener vardı: Missy, Myra ve Doktor Bob.

"Onları uzaklaştıramadım." Deirdre tekerlekli sandalyenin etrafından dolaşıp kemerle bağlanmış adamın önünde diz çöktü; gözleri yaşlı, saçları ıslaktı.

"Denedin mi peki? Doğruyu söyle DeeDee." Scott ona ilk kez böyle sesleniyordu.

"Yani... pek de uğraşmadım."

Scott başını sallayıp gülümsedi. "Güzel sohbetti."

Deirdre güldü ve gözlerini sildi. "Hazır mısın?"

"Evet. Şu kopçaları açmama yardım eder misin?"

Kayışlardan ikisini sandalyenin arkasına atmayı başardığı anda Scott bacaklarındaki kayışların üzerinde yüksel-

di. Deirdre bununla bir süre mücadele etmek zorunda kaldı, çünkü hem kayış çok sıkıydı hem de kolları ocak soğuğunda uyuşmuştu. Scott'a dokunup duruyor, her seferinde bedeni karların üzerinde havalanıp kendisini zıp zıp gibi hissetmesine sebep oluyordu. Uğraşmayı sürdürdü, sonra Scott'ı sandalyeye bağlayan son kayış da çözüldü.

"Seni seviyorum Scott," dedi. "Hepimiz öyle."

"Ben de sizi," dedi. "Senin kızı benim için bir kere öp."

"İki kere öpeceğim," diye söz verdi.

Nihayet kayış kopçasından kurtuldu, her şey sona ermişti.

***

SCOTT yavaşça sandalyeden yükseldi, battaniye uzun bir eteklik gibi belinden sarkıyor, tuhaf bir biçimde şemsiyesiz bir Mary Poppins izlenimi yaratıyordu. Sonra bir rüzgâra kapıldı ve daha hızlı yükselmeye başladı. Bir eliyle battaniyeye asılmış, SkyLight'ı tuttuğu diğer eliniyse göğsüne bastırmıştı. Deirdre'nin yukarı bakan ve giderek küçülen yüzüne baktı. El salladığını gördü ama elleri dolu olduğu için karşılık veremedi. Diğerlerinin de View Drive'da durdukları noktadan el salladıklarını gördü. Yanlarında getirdikleri fenerleri onun üzerine tuttuklarını ve o yükseldikçe birbirlerine sokulduklarını fark etti.

Rüzgâr onu döndürmeye çalışınca aklına buz tutmuş bahçede posta kutusuna doğru gerçekleştirdiği o saçma sapan yolculuk geldi, sonra battaniyeyi kısmen rüzgârdan tarafa açınca sabitlendi. Bu çok uzun sürmeyebilirdi

ama olsundu. Şimdilik tek istediği aşağı bakınca arkadaşlarını görmekti; Deirdre bahçede tekerlekli sandalyenin yanındaydı, diğerleriyse sokaktaydı. Yatak odasının penceresinin önünden geçerken lambanın yatağının üzerine sarı bir huzme bırakarak yanmakta olduğunu gördü. Çalışma odasında duran ve bir daha el süremeyeceği nesneleri görebiliyordu; saat, tarak, minik bir para destesi. Biraz daha yükseldi, ay ışığı sayesinde çocukların belki de o ve Nora taşınmadan önce çatıya düşürdüğü frizbiyi görebiliyordu.

Belki de o çocuk artık bir yetişkindir, diye düşündü. New York'ta yazarlık yapıyor ya da San Francisco'da kuyu açıyor yahut Paris'te ressamlık yapıyor olabilirdi. Gizem, gizem, gizem.

Şimdi de evin ısıtma sisteminden çıkan sıcak hava akımına yakalanmış, hızla yükseliyordu. Kasabayı, ana caddedeki ve Castle View'daki sokak lambalarının bir inci kolye gibi dizilişini bir drone'dan ya da alçaktan uçan bir uçaktan izler gibiydi. Deirdre'nin bir ay önce ışıklarını yaktığı ve şubat başına kadar orada kalacak olan Noel ağacını da görebiliyordu.

Yukarısı soğuktu, yerden çok daha soğuk, ama sorun yoktu. Battaniyeyi bırakıp yere düşüşünü, düşerken açılmasını ve bir paraşüt misali neredeyse ağırlıksızmışçasına yavaş yavaş süzülüşünü izledi.

Herkes bunu yaşamalı, diye düşündü; belki de sona geldiklerinde yaşıyorlardır. Belki ölüm anında herkes yükseliyordur.

SkyLight'ı kaldırıp fitilini tırnağıyla kazıdı. Hiçbir şey olmadı.

Tutuşsana lanet olası. Son akşam yemeğinde çok bir şey yiyemedim, bari son bir dilek hakkım olsun.

Bir daha kazıdı.

***

"ARTIK onu göremiyorum," dedi Missy. Ağlıyordu. "Gitti. Artık biz de..."

"Bekleyin," dedi Deirdre. Scott'ın bahçesindeki patikanın girişinde onlara katıldı.

"Ne için?" dedi Doktor Bob.

"Bekleyin işte."

Karanlığa bakarak beklediler.

"Bence bir şey..." diye söze başlayacak oldu Myra.

"Biraz daha bekle," dedi Deirdre, içinden Hadi Scott, hadi, neredeyse bitiş çizgisine vardın, diyordu, senin kazanacağın yarış da bu, senin göğüsleyeceğin ip de bu, mahvetme bunu. Heba etme. Hadi koca oğlan görelim maharetini.

Tam başlarının üzerinde göz alıcı bir alev parladı: kırmızı, sarı, yeşil. Kısa bir duraksamadan sonra altın rengi parıldayan bir şelale yağdı, yağdı ve yağdı. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi.

Deirdre Missy'nin elini tuttu.

Doktor Bob da Myra'nınkini.

Altın rengindeki son huzmeler sönene, gece karanlığa dönene dek beklediler. Üstlerinde bir yerlerde Scott Carey yükselişine devam ediyordu; yüzünü yıldızlara dönmüş, dünyanın ölümlü tutamaklarının üzerinde yükseliyordu.